

VOTE

MLADI OB KRKI

Glasilo pionirskega odreda gorjanskega bataljona osnovne šole Grm Novo mesto

Leto II. 1972-73

Št. 5

UVODNE BESEDE

Že je pred vami peta številka našega šolskega glasila "Mladi ob Krki". Upamo, da vam bo všeč in da jo boste radi prebirali. Kot vidite, je naslovna stran nova in tudi drugih novosti je nekaj. Mislimo, da s tem, ker smo glasilo podražili na tri din, ne bomo izgubili bralcev. Papir je namreč tako drag, da ne moremo kriti stroškov, še s 3 dinarji od številke ne.

Ko sem bila v Trebnjem na razstavi glasil, sem imela priložnost, da si ogledam stošest različnih glasil iz raznih šol. Med temi so jih pet nagradili. Naše glasilo nam ni delalo sramote.

A vaša želja je, da bi bili tudi mi kaj kmalu med nagrajenimi. Toda če nam ne boste pridno pošiljali raznih spisov, pesmic, raznih šal, ki jih v šoli ne manjka, nam tega cilja ne bo mogoče doseči.

Že ob nastajanju te naše 1. številke v šol. letu 1972/73 smo ugotovili, da je tričetrt takih razredov na šoli, ki niso vrgli v modro skrinjico niti enega sestavka.

Prosimo, pišite v naš list, saj je ponos za ves razred, če objavimo prispevek vašega sošolca. Res pohvaliti pa moram dva razreda, to sta 8.c in 7.c. Kaj se ne bi ostali zgledovali po njih? Res je, da ravno vseh sestavkov ne objavimo, toda ne obupajte! Ne mečite puško v koruzo! Pišite o čemerkoli, o drobnih in velikih stvareh, o veselih in žalostnih dogodkih. Pa lepo napišite! Mislim - kot mladi pesniki in pisatelji.

Janja Lah,
predsednica
literarnega krožka

DRAGI MLADI BESEDNI USTVARJALCI!

Z zanimanjem sem pregledal in prebral tretjo številko Vašega šolskega glasila. Všeč mi je, ker je zelo pestro in ker v njem ne sodelujejo samo iz višjih, marveč tudi iz nižjih razredov. Prav posebno pa so mi všeč intervjuvi, so zelo živi in pričajo o iznajdljivosti mladega novinarja. Tudi nekatere risbe so imenitne. Čestitam Vam k uspehu in Vam želim še nadaljnjih, še večjih.

Sploh sem z Vaše lepe šole odnesel - kakor tudi tov. Pavček in tov. Perocijeva - najlepši vtis. To je bilo za nas vse tri bogato in zelo lepo, prisrčno srečanje.

Vse Vas pri šolskem glasilu, a tudi Vašo tovarišico - mentorja prav lepo pozdravljam!

V Ljubljani, 30.4.1972

Vaš

Anton Ingolič

SLOVENSKI KNJIŽEVNIKI O NAŠI ŠOLI

Priznam: prijetno in lepo presenečenje je za dolenjskega človeka, vajenega iz lastnih izkušenj nekdanje revne, skoroda revne Dolenjske, to srečanje z današnjim Novim mestom, z današnjo šolo in današnjimi otroki. Kakor da ni minilo od mojih šolskih let samo teh nekaj desetletij. Vse je tako gosposko praznično, široko, svetlo. Vsi ti otroci, kakor da žive v neki čisto drugačni, mnogo bogatejši, lepši atmosferi, iz katere bodo, kakor iz bolj plodne, bolj močne zemlje, rastli krepkeje in višje, do samega neba. In če sem do kraja odkrit: končno je tako prav in čisto na koncu je bil za to že tudi čas. Morda k vsemu temu še želja: naj se ta vtis, ta občutek napredka in svetle perspektive, kakršno zapušča v nas vseh to

današnje srečanje na Vaši šoli, uresniči; naj nas ne izneveri podoba, ki je, tako svetla in čista, zaživela danes pred nami in v nas! Vsem otrokom in seveda vsem njihovim vzgojiteljem iskrena zahvala in nič manj iskrene čestitke!

Novo mesto, 25.4.1972

V A Š I Š O L I

Vaši šoli res želim
od srca, in morda to:
KAR JE MALO, VEČ NAJ BO!

Naj mladike nam rasto
na pomladi in na zimo,
hude ure naj gredo
kar potihem lepo mimo!

Vsem veselje in pogum:
tistim, ki bistrijo um,
onim, ki sedijo v klopi!

Tistemu, ki za katedrom
daje znanje s polnim vedrom,
onemu, ki še pred tablo
mora, da na prste stopi.

RASTI, ŠOLA, NAPREDUJ,
DA BOŠ ZMERAJ PONOS GRMA
IN NIKAR NE OBUPUJ,
KADAR POT JE MORDA STRMA!

S V O B O D A

Sijalo svetlo sonce je
in ljudje, ljudje
zgrozili so se.

Črn oblak je prihrumel
in sonce, sonce
nam je vzel.

Oblak povzročil je napad
in ljudje, ljudje
so borili se.

Pa črn oblak pregnali so
in sonce, sonce
se vrnilo je.

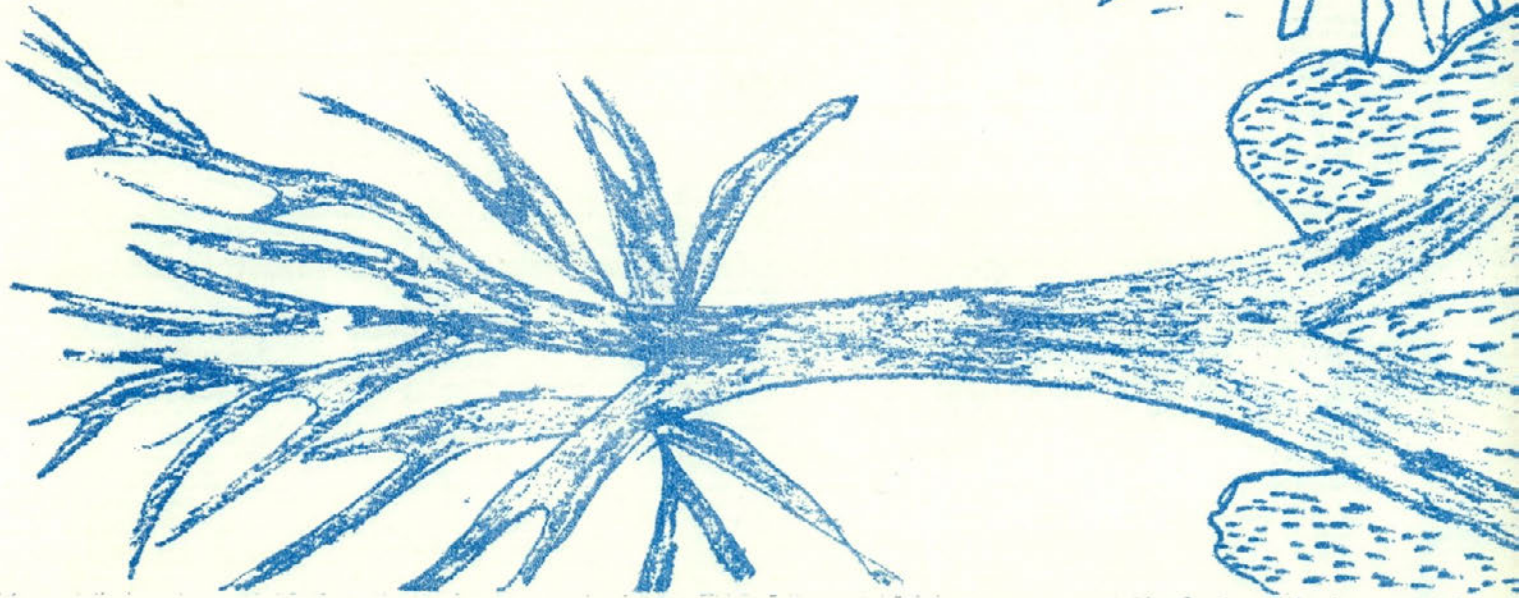
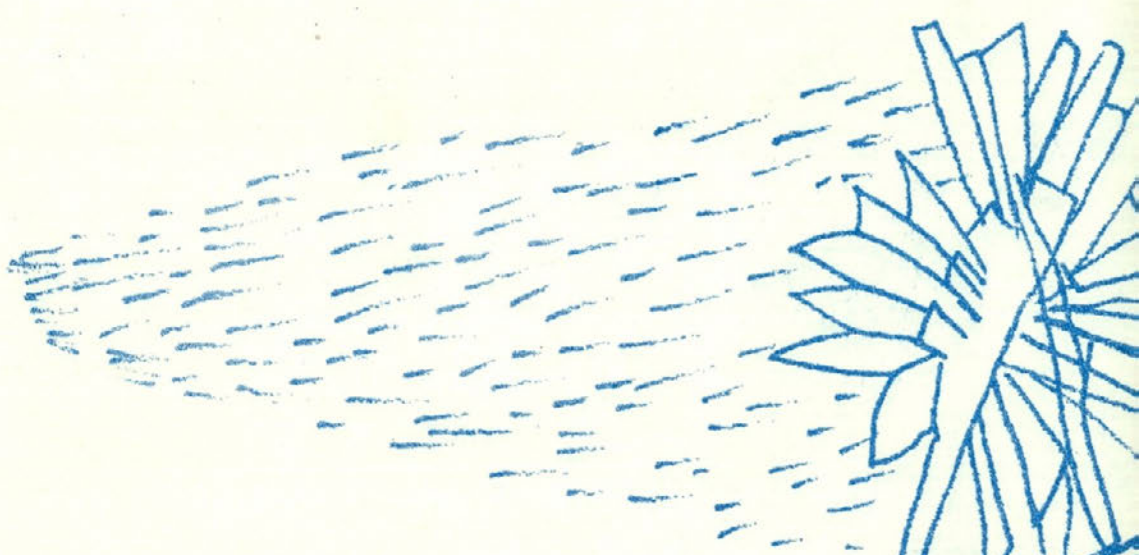
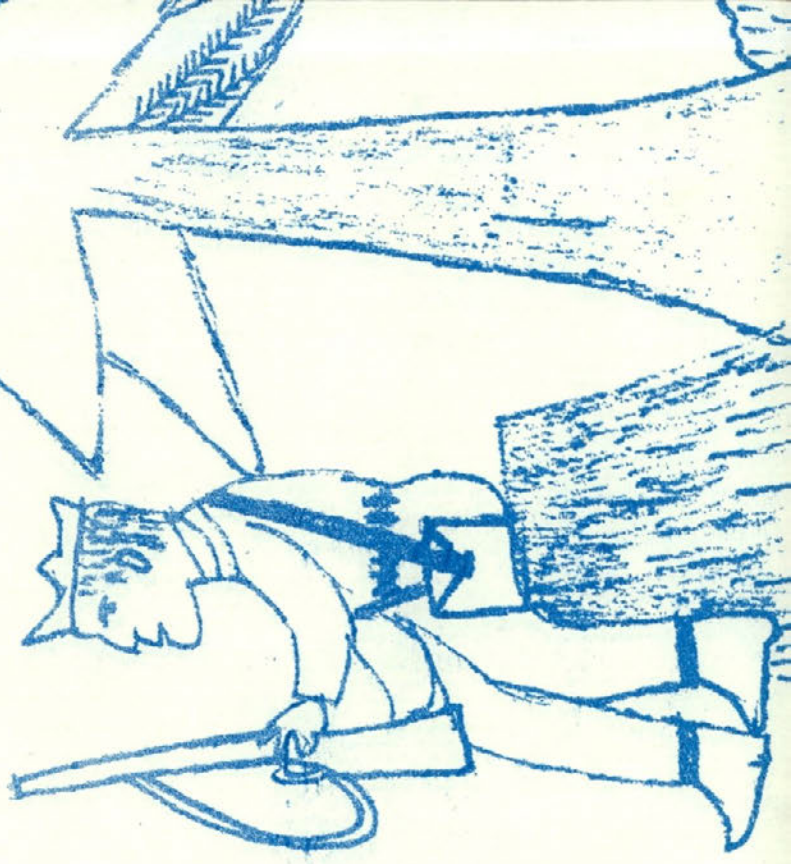
Če kakšen oblak bo prihrumel,
ljudje, ljudje,
se nič ne ve.

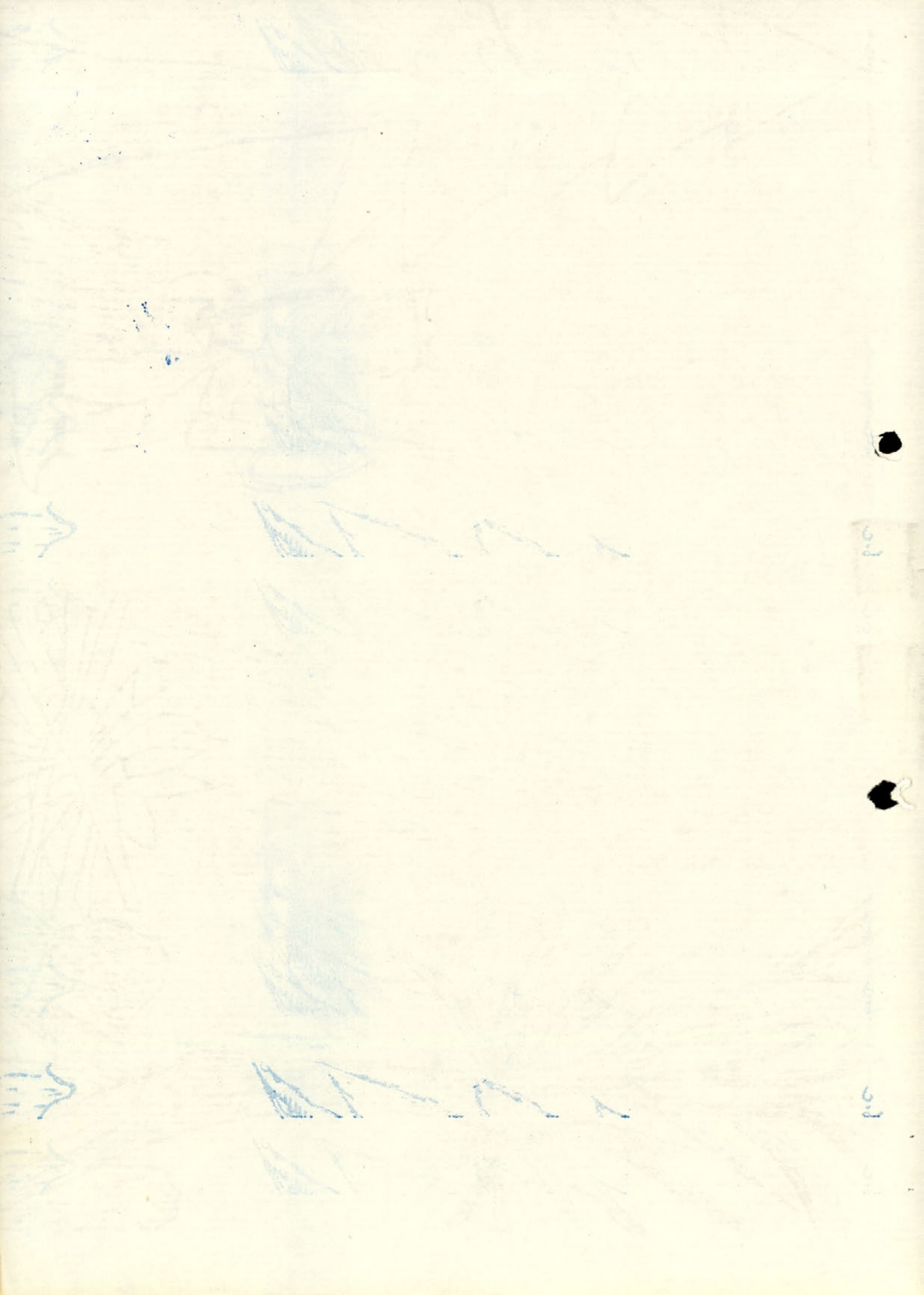
Zdenko Antončič, 7.c

PO NAŠI LEPI DOMOVINI

V četrtek, 12. oktobra, smo odšli učenci osmih razredov grmske osnovne šole na literarno ekskurzijo. Ob šestih smo se zbrali pred šolo, kjer sta nas že čakala avtobusa; prvi podjetja Gorjanci, v katerem so se peljali učenci 8.b razreda, drugi pa last podjetja Kompas.

Rezman Ahica

V njem smo bili mi in učenci 8.a razreda. Sedli smo in avtobusa sta odpeljala.

Iz Novega mesta smo se peljali po avtomobilski cesti proti Ljubljani. Tam se nismo nič ustavili. Pot nas je vodila naprej proti Vrhniki, rojstnemu kraju Ivana Cankarja. Avtobusa sta ustavila in peš smo odšli proti pisateljevi rojstni hiši. Imeli smo kratek kulturni program. Jolanda je povedala nekaj o njegovem življenju, Janja je prebrala odlomek iz Bele krizanteme, Silva pa je prebrala pesem. Potem smo odšli v hišo. V prvem prostoru smo videli nekaj lesenih žlic, loncev in druge posode, kar je pričalo, da smo bili v kuhinji. Potem smo odšli v sobo, kjer je bila postelja in miza, na kateri so bile velike škarje in nekaj gumbov. Njegov oče je bil krojač, zato je to potreboval. V drugi sobi smo videli veliko slik iz Cankarjevega življenja in bralne značke, ki jih podeljujejo učencem, ki za njih tekmujejo. V zadnji sobi pa smo videli prav tako mnogo slik in nekaj njegovih knjig. Ko smo si vse ogledali, smo kupili še kartice, odšli malo po Vrhniki, potem pa smo sedli v avtobus in se odpeljali v Bistro. Ogledali smo si tamkajšnji tehniški muzej.

Bilo je zelo zanimivo. Najprej smo šli v gozdarski oddelek. V prvem prostoru je bila karta Slovenije, ki kaže razporejenost gozdov. Na steni smo videli tudi razne slike in legende. Prikazujejo zgodovino gozdov in gozdarstva na Slovenskem. V vitrini so bili portreti umrlih zaslužnih slovenskih gozdarjev. Potem smo odšli v drugi prostor. Tam smo videli originalne eksponate debel, lubja, vejic in listja, ki govore o škodi v gozdovih. Na drugi strani dvorane pa smo si ogledali orodje za sejanje, sajenje in načine pridobivanja semenja in luščenja. Razne makete so bile v tretjem prostoru. Odšli smo še v četrti prostor. Prikazani so bili načini

podiranja drevja in orodje, ki služi v gozdarstvu. Nazadnje pa smo odšli v peti prostor. V njem je dendrološka zbirka 16 najvažnejših domačih drevesnih vrst na panojih iz istega lesa, kot ga kaže eksponat drevesa - v vseh bioloških fazah; cvetje, sadež, seme, listje, iglice, vejice, prerezi debla in zunanja oblika.

Tak je bil gozdarski oddelek. Ogledali smo si še druge prostore. V enem smo videli gramofone - od najstarejšega do današnjega, v drugem avtomobile in kolesa, potem spet razne turbine, izdelke iz lesa in nagačene živali.

Vse smo si ogledali, potem pa odšli proti avtobusoma. Odpeljali smo se v Vrhniko na grob Cankarjeve matere. Položili smo šopek in prižgali sveče.

Zopet smo sedli v avtobus, tokrat za malo dlje časa. Med potjo smo se kartali, pripovedovali smešnice, se smejali in jedli sendviče. Pot tako ni trajala dolgo. Že smo bili v Idriji, starem rudarskem mestu. Tu je eno najpomembnejših nahajališč živega srebra na svetu. Razvijati se je začelo po odkritju rudišča koncem 15. stoletja.

Večina nas je tu odšla na kosilo, nekateri pa so šli raje po mestu in si kaj zanimivega ogledali.

Knalu smo bili spet vsi zbrani na določenem mestu. Odpeljali smo se v Cerkljo, kjer smo si ogledali tamkajšnjo osnovno šolo. Bila je lepa, a skoraj bi lahko rekla, da mi je naša bolj všeč. Cerkljo ni znano samo po novi šoli, bližnji Zakojci in bolnici Franji, temveč je bilo pomembno tudi med NOB.

Potem sta nas avtobusa odpeljala naprej. Naša naslednja postaja je bila bolnica Franja. Tu smo se zadržali več kot eno uro. Nazadnje smo s prijateljicami prodajalko razglednic vprašale malo o tej bolnici. Mnogo zanimivega nam je povedala:

"Bolnico so začeli graditi konec leta 1943, prve

ranjence pa so sprejeli že 23. decembra. Organizacijo je vodil dr. Viktor Volčjak. Januarja 1944 jo je prevzela dr. Franja Bojc - Bidovec, po kateri se bolnica tudi imenuje. Hkrati se je lahko zdravilo lo8 ranjencev, vseh pa je bilo tu preko 500. Bolnica je bila večkrat napadena, vendar je sovražnik ni mogel uničiti." Mnogo je povedala tudi o tem, kako so med vojno pomagali partizanom.

Polni novega znanja in doživetij smo odšli proti avtobusoma, da nas odpeljeta naprej. Peljali smo se skozi Cerkno in se prvič ustavili v Kotavljah. Ker smo bili že lačni, smo malicali. Bilo je že pozno, mi pa smo bili še daleč od Novega mesta. Zato smo se hitro vsedli v avtobus in se odpeljali. Tokrat nas je pot vodila po Poljanski dolini. Skozi okno smo lahko videli graščino Ivana Tavčarja na Visoken.

Zaradi močnega naliva nismo mogli tja. Kmalu smo bili v Škofji Loki. Tu smo imeli tričetrt ure presto. Odšli smo malo po mestu in si ogledali njegove znamenitosti.

Ura se je bližala peti in morali smo na prostor, kjer sta nas čakala avtobusa. Hitro smo posedli, pogledali, če kdo manjka in šofer je odpeljal. Peljali smo se skozi Ljubljano. Med potjo smo se zopet pogovarjali, šoferja pa smo prosili, da je prižgal radio. Da nam je čas hitreje minil, smo tudi peli.

Bilo je že temno in prižgali smo luči. V daljavi smo kmalu zagledali Trebnje. Spomnili smo se, da se bližamo domu in prav hitro bomo tam. Peljali smo se skozi Bršljin in mesto in že smo bili pred šolo. Šofer je ustavil in zopet smo se vsi razšli.

Ta ekskurzija mi bo ostala še dolgo v spominu, kajti bila je poučna. Zvedeli smo mnogo zanimivega in se veliko naučili.

Mira Vovk, 8.c

BOLNICA FRANJA - SPOMENIK NAŠE REVOLUCIJE

Nikoli ne bom pozabila dne, ko sem obiskala partizansko bolnico Franjo, ki je dobila ime po dr. Franji Bojc - Bidovec.

Iz Cerkna smo se po ozki, prašni in vijugasti cesti peljali proti bolnišnici. Vozili smo se približno tri kilometre daleč. Ustavili smo se pred ozko, skalno sotesko. Tam smo izstopili. Pred očmi smo imeli prečudovit pogled. Ozko sotesko s treh strani zapirajo strme skalne stene. Porumenelo listje je že odpadalo. Ob mali spolzki stezi pa je tekkel potoček. Vzpenjali smo se vse više in občudovali lepo naravo. Potoček je v slapu padal s skale, mi pa smo že malo utrujeni stopali nekaj časa po stezi, nato pa tudi po stopnicah. Sproti pa smo se spraševali: Le kako se lahko v tako nedostopen kraj prinesli ranjence? Ob poti smo dvakrat naleteli na spominske plošče.

Prišli smo do barak. Če sem se ozrla proti skalam, sem zagledala line, kjer so bili med vojno stražarji. Prišla sem do prve, temne barake. Ko sem stopila v notranjost, me je stisnilo pri srcu. To je bila baraka, v kateri je bila soba za ranjence. V njej je bil pograd pri pogradu. V mislih sem videla ranjene partizane na njih. Pod to barako pa je bil bunker. V drugi baraki je bila izolirnica. Vstopila sem v tretjo barako, ki je služila za operacijsko sobo. Naslednja soba je bila soba za zdravnike, nato pa še rentgenska soba. Vse po vrsti so mi v srcu vzbujale grozo. Bolj od daleč sem videla shrambo za nosila, ki so bila narejena zelo preprosto: ob straneh sta bili dve palici, ki ju je povezovalo platno. Z zanimanjem sem opazovala preprosto kuhinjo, nato sobo za ranjence in jedilnico. Ogledali smo si tudi kotel za razkuževanje, invalidski dom, rezervoar in električno centralo. Zvedela sem tudi, kje so zakopavali odrezane ude.

Bilo mi je naravnost - grozno.

Z grozo v srcu sem odšla po strmi poti proti bunkerju, ki je bil zelo visoko. Ob poti je še vedno žuborel potoček. Še malo in bila sem pred vrati velikega bunkerja. Stopila sem vanj. Povsod je bila sama tema. V stenah pa je bilo veliko lin. Če bi sama stala tu, bi me bilo res strah. Po ogledu sem odšla nazaj proti barakam. Kmalu smo odšli.

Še enkrat sem se ozrla na vse te barake in po stezi ob potočku odšla proti avtobusu.

Andreja Lovko, 8.c

NAŠI ROJAKI NA KOROŠKEM

Onstran Karavank leži širna Celovška kotlina. To je Koroška. Turistom je privlačna zaradi pokrajinskih lepot, nam pa še zlasti zato, ker živijo v njej naši rojaki. Ta dežela je bila nekoč vsa slovenska. Sedaj pa živijo Slovenci le še v Ziljski dolini, v Rožu in Podjuni ob Dravi. Narodnoosvobodilna vojska je na koncu vojne osvobodila tudi slovensko Koroško. Po mirovni pogodbi pa je to ozemlje ostalo v Avstriji. Avstrijska vlada bi morala koroškim Slovencem zagotoviti vse pravice.

Koroški Slovenci so bili velikokrat prikrajšani za svoje pravice. Skrajneži so odstranili vse slovenske napise. Našega človeka so napadli, ko se je vračal z dela. Zaradi hudih poškodb je moral v bolnišnico. To je bilo najbolj sramotno dejanje šovinistov na Koroškem.

Koroški Slovenci so preko konzulata zaprosili našo vlado za podporo in pomoč. Tako je postalo vprašanje

koroških Slovencev mednarodni problem. Naši narodi z ogorčenjem protestirajo proti krivicam, ki se jim godijo. Po vsej Sloveniji so se delovni ljudje in mladinci zbirali na protestnih zborovanjih. Odločno so zahtevali, da avstrijska vlada zagotovi naši manjšini na Koroškem vse pravice, ki jih določa mirovna pogodba.

Tudi učenci naše šole smo protestirali proti tem kršitvam.

Srečko Car, 5.b

PRVO SREČANJE PIONIRJEV NA KOZARI

V soboto, 14. oktobra, smo ob 9. uri Matjaž, Marjan in jaz pred Industrijo obutve dočakali kombi iz Bršljina, ki je pripeljal Toma, Caka, Danjana, Boženo in Tatjano. Z njimi je prišla tudi tov. Grubiševa, ki smo jo v teh treh dneh vsi vzljubili. Vozil je tov. Boris.

Vsi skupaj smo se odpeljali v Ločno po venec. Ko smo ga dobili, so se že začele težave in to z mano. Na škarpi, kjer smo čakali, sem pozabil darilo za mojega gostitelja. Na srečo je bilo še tam. Hitro sem ga stekel iskat in že smo se peljali skozi mesto v Šentjernej. Tam smo "pobrali" Eriko. Potem smo šli naprej in se kmalu ustavili v Kostanjevici.

V gostilni smo se fantje že začeli zabavati. Igrali smo "marjanico". Voznik je pozajtrkoval in odpeljali smo se.

Začeli smo peti, Caki pa je povedal nekaj šal, tako da smo se vso pot zabavali. Ker pa nam je začelo kruliti

po železnicah, smo se v Novski ustavili za eno uro, potem pa naprej skozi Jasenovac do pontonskega mostu na Savi, kjer je treba plačati mostnino. Uredili smo tudi to formalnost in se pripeljali v Bosansko Dubico.

Tam smo na nekem spomeniku na hitro videli napis . MRTVI ŽIVIMA OČI OTVARAJU. Vse je postalo nekako neprijetno pri srcu ob tej resnici. Pa smo se ob pesni knalu razvedrili.

Na cesti med Bosansko Dubico in Prijedorom smo srečali nekaj avtomobilov, ki so bili okrašeni z zastavami. Ugotovili smo, da je to svatba.

Končno smo ob 15. uri prispeli v Prijedor, ki je bil - naš cilj. Ker nismo vedeli, kje je avtobusna postaja, sem jaz - ker sem sedel pri vratih - šel ven in povprašal dve dekleti za pot. Potem smo knalu dospeli na postajo. Tam smo se od srca nasmejali, ker nas je neka domačinka vprašala, iz katere ulice v Sloveniji smo.

Knalu zatem sta prišla po nas predstavnika osnovne šole Mire Cikota, katere učenci so bili naši domačini. Stisnjeni kot sardine v konzervi smo se odpeljali pred šolo.

Tam so nas lepo sprejeli in pogostili. Na eni strani miz smo bili mi, na drugi pa domačini. V začetku smo bili še pod nekakšnim pritiskom in pogovor ni in ni hotel steči. Potem pa se je Cake, in za njim vsi, opogumili in razpletel se je pogovor. Ta je postal še živahnješi, ko smo se presedli. Tako smo bili pomešani po narodnosti. Po sprejemu so nas seznanili z našimi gostitelji. Vsak je s svojim potem odšel na njegov dom.

Pozneje smo si pripovedovali, da so nas matere sprejele enako toplo kot prej njihovi otroci.

Ves popoldan, kar ga je še ostalo, smo imeli prosto. Odšli smo v kino. Ker je bilo še zgodaj, sva se z Brankom sprehajala po mestu. Srečala sva nekaj njegovih tovarišev in Branko me je vsakemu predstavil: "To je moj Slovenec."

Zopet sem se prepričal o spoštovanju, ki ga gojijo v Bosni do Slovencev.

Po končani predstavi sva odšla domov. V postelji sva se pogovarjala o Novem mestu in Prijedoru, o šoli, nasploh o vsem. Presenetila me je novica, da od 18. do 22. ure v centru mesta ne smejo voziti avtomobili. Počasi sva se utrudila in zaspala.

Naslednji dan je bil zbor ob 9. uri pred osnovno šolo 16. maj. Ta se tako imenuje po dnevu osvoboditve Prijedora. Ko sem z Brankom prišel tja, sem dobil v roke prapor osnovne šole Bršljin in hočeš - nočeš sem ga sprejel. Tega sem bil še vesel, saj drugega, razen fotografiranja, nisem imel kaj početi.

Zvrstili so se pozdravi vseh delegacij. V imenu SR Slovenije je navzoče pozdravil Cake. Potem smo se odpeljali na Kozaro. Peljali smo se v avtobusih in vsem nam je bilo žal, ker smo šli brez domačinov.

Na pol poti smo se ustavili v nekem kraju, ki pa mu ne vem imena. Tam so nas pozdravili učenci tankajšnje osnovne šole.

Vsi smo bili nestrpni, kakšen je spomenik na Kozari. Ko smo prišli tja, smo se najprej postrojili po delegacijah. Pri vsaki delegaciji je bil prvi zastavonoša, za njim trije učenci z vencem, nato pa še ostali predstavniki republik.

Potem smo po stopnicah počasi odšli k centralnemu delu spomenika. Ko smo ga zagledali, smo vsi obstrmeli nad tem veličastnim delom, ki se je kopal v soncu.

Najprej smo položili venec v spomin padlim borcem. Naš venec so položili Boži, Tomo in Cake. Po tej najhni oddolžitvi borcem smo si na hitro ogledali 10.000 ploščic z imeni padlih borcev na Kozari. Nekaj teh ploščic iz nerjavečega jekla je praznih, da lahko vpišejo še kakkega padlega partizana.

Nato smo poslušali govor književnika Dragana Lukiča,

ki nam je govoril o taborišču smrti -- Jasenovcu, in Kozari.

Potem smo se fotografirali. Vsaka delegacija se je posebej slikala s preživeli borci Kozare, nato pa še vsi skupaj. Tudi oba "fotografa", ki sva bila v naši skupini, sva naredila nekaj posnetkov.

Po kosilu smo imeli prosto, ker so imeli mentorji in borci kosilo za nami. Veseli pa, kot so bili, so še nekaj zapeli.

Kar naenkrat pa pristopi k Boženi in meni naša mentorica. Oba sva debelo pogledala, ko nama pove, da bo Boži povedala nekaj o svojih vtisih s tega srečanja za RTV Sarajevo. Naročila nama je, naj čimprej sestaviva besedilo. Popeljala naju je v neko sobico. Vsi skupaj smo se potrudili in nastal je še kar dober tekst. Božena je le-tega tako dobro prebrala, da jo je tov. poljubila. Žal nam je le, da nismo poslušali te oddaje.

Kasneje smo v Prijedoru gledali film "Djeca Kozare", ki je bil posnet po zbranem gradivu pisatelja Dragana Lukiča za istoimensko knjigo.

Po predstavi smo se odpeljali z avtobusi v poslopje rudnika Ljubije, v katerem smo imeli večerjo. Najprej nas je lepo pozdravil predstavnik rudnika, nato pa so nam podelili prospekt o rudniku in značke. Na tej večerji smo izmenjali tudi največ naslovov in svoje vtise.

Po večerji je bil kulturno-zabarvni program. Pred tem pa so predstavniki Kosova zapeli DA-DIR-LA-DA-DA -- njihovo narodno pesem. Ta je na nas tako vplivala, da smo se vsi pionirji zbrali okoli njih ter zapeli in zaploskali. No, odšli smo v glavno dvorano in počakali na začetek programa. Najprej je domač pionirski pevski zbor zapel dve pesmi, nakar so sledile kulturne točke delegacij. Prvi so v imenu Slovencev Tomo, Tatjana, Božena in Caka povedali pesem Mateja Bora - Kri v plamenih, ki je pože-

la buren aplavz. Zatem pa so zborovanje pozdravile še ostale delegacije, vmes med posameznimi pozdravi pa so imeli program domačini. Vse to je trajalo do 22. ure, ko smo se odpeljali nazaj v Prijedor. Tam so nas že čakali gostitelji, ki so nam povedali, da smo bili tudi na TV.

Zadnji dan srečanja je bil zbor že ob 8. uri pred osnovno šolo 16. maj. Novomeščani smo prišli tja s svojo prtljago, ki smo jo zložili v kombi. Potem smo imeli sprejem pri predsedniku občine Prijedor. Tov. Grubiševa mu je izročila naše darilo.

Nato smo zunaj poskušali zaplesati kolo, a nam ni uspelo.

Napočil je najbolj žalosten trenutek - čas slovesa od gostiteljev. Še enkrat smo se pozdravili s svojimi novimi tovariši in si obljubili, da si bomo dopisovali.

Potem smo se odpeljali v taborišče smrti - Jasenovac. Med potjo smo se ustavili na dveh partizanskih letališčih. Na enem izmed njih nam je Ivica Bregejac pripovedoval svoje doživljaje, ko je letel s Franjom Kljuzom.

Ko smo prispeli v Jasenovac, so nam domači pionirji izročili šopke in nas lepo pozdravili. V muzeju nam je oskrbnik čustveno povedal nekaj o taborišču. Vsi smo se zgrašali nad početji ustaških morilcev. Ta početja smo delno videli tudi v kratkem filmu. Po ogledu muzeja smo položili k spomeniku rože, ki smo jih prej dobili.

Vse to - slike, film, spomenik, povrhu pa še pripovedovanje, nas je tako pretreslo, da nam bo to taborišče ostalo za vedno v spominu. Obenem pa se bomo borili, da se grozote minule vojne ne bodo ponovile.

Nato smo ^{se} vrnili v Bosansko Dubico na kosilo. Tam so nam najprej podelili značke, nato pa nas je pozdravil predsednik občine.

Po kosilu se mu je v inenu vseh nas toplo zahvalila mentorica iz Vojvodine. Zatem je ravnatelj OŠ Mire Cikota dobil darila v znak hvaležnosti.

Tu pa se je spet zaplelo. Našega voznika, ta je namreč imel darilo, ni bilo nikjer, ko pa smo ga našli, je bilo že prepozno. Tako je tov. Grubiševa izročila naše darilo šele takrat, ko v dvorani razen nas in Ivica Bregejca ni bilo nikogar več.

S Cakom sva zaprosila Čiko Ivico za avtogram. Dal nama je posetnico, na zadnji strani pa je napisal: MNOGO POZDRAVA PIONIRIMA SLOVENIJE. VAŠ IVICA. Obenem je tudi izrazil željo, da bi rad prišel v Novo mesto. Vprašanje je, ali bo prišel na GRM ali v BRŠLJIN.

Zunaj smo se pozdravili še z vseni sodelujočimi, jim zaželeli srečno vožnjo in se odpeljali. Odšli smo drugi, kmalu za hrvatskimi pionirji.

Vsem nam je odleglo, ko smo z Gorjancev zagledali luči Novega mesta.

Po tem srečanju nam je v srcih ostalo nekaj, čeprav ne znam in ne morem povedati. Vsi želimo, da bi sodelovali še na kakšnem podobnem zboru, saj bi radi spoznali še veliko novih krajev, ki so kot sponeniki naše slavne NOB, o kateri mi, pionirji, želimo zvedeti čim več.

Darko Fink, 8.c

KURIR DOMOVINI

I.

Domovina, svobodna zdaj si ti,
srečen in vesel je narod moj.
Ne joči, ne joči, domovina
za nami, ki padli smo in ki ležimo tu, pod teboj.

II.

Tu v zemlji ni ležimo,
mirni smo, ne govorimo,
izdajalca ni med nami,
ki smo padli med gorami.

III.

Tiste steze so zarasle,
kjer včasih smo hodili,
tisti bunkarji so prazni,
kjer smo včasih se borili.

IV.

Boril sem se, da nihče bi gospod ne bil,
da nihče ne bi gospodaril,
naš narod tlačil in teptal,
da nihče ne bi hlapčeval.

V.

Mlad kurir takrat sem bil,
majhen še, skoraj otrok
sem za svobodo se boril,
a tujec nedolžnega me je umoril.

POKOL V KRAGUJEVCU

V Kragujevcu so fašisti izvedli enega največjih zločinov med 2. svetovno vojno. Po naključju ga je slovenski učitelj v izgnanstvu, Stane Terčak, preživel. O tem je kasneje napisal tole:

Prve dni oktobra 1941 so v Kragujevcu Nemci izobesili letake, da bodo za vsakega ubitega Nemca ali izdajalca umorili sto Srbov, za ranjenega pa petdeset Srbov.

Fašisti so organizirali kazensko ekspedicijo, ki jo je vodil major Köning. V Kraljevu so zverinsko umorili nad štiri tisoč ljudi, 19. oktobra 1941 pa so v vasi Grošnica pobili nad dvesto šestdeset fantov in mož.

13. oktobra so v Kragujevcu napravili prvo blokado. Zajeli so okrog štiristo moških in jih uporabili za žive zaklone v boju s partizani.

V noči z 19. na 20. oktober so fašisti v Kragujevcu pobrali vse moške od petnajstega do šestdesetega leta. Odpeljali so jih v topovske barake, okoli katerih je bila speljana žična ograja. Tu so jim pobrali vse vredne predmete, ki so jih imeli pri sebi. Okoli dvanajste ure pa so prignali še šolarje in delavce iz tovarn, tako da jih je bilo vseh skupaj okoli dvanajst tisoč. V vsako barako, ki je sprejela normalno največ sedemsto ljudi, so strpali dva tisoč meščanov. Dva dni jim niso dali ne jesti ne piti. Nekatere so spuščali zaradi vplivnih zvez ali pa so jih morali odkupiti. Našim Slovincem, ki so bili v Srbiji v izgnanstvu, je dal zadnje upanje Slovenec v Nemški službi, Lantner, vendar zanje ni hotel ničesar storiti.

V barakah je bilo ljudem neznosno, stisnjeni so bili drug k drugemu, zeblo jih je in v barakah je smrdelo. Iz vsake barake so poklicali okrog loo ljudi in jih odpeljali proti Šumaricam in jih postrelili. To se je ponavljalo ves dan. Nekaj ljudi, približno dvajset odstotkov vseh, pa so zadržali kot talce.

Ko so fašisti spet prišli po ujetnike, sta se jim slovenski učitelj in njegov tovariš Mihajlo pridružila. Imela pa sta srečo in so ju zadržali za talce.

Naslednja skupina, ki so jo prignali, se je uprla in v neenakem boju so padli vsi razen treh. Neki mladenič je z dolgimi skoki bežal proti gozdu in se rešil. Kasneje so Nemci vse ujetnike, ki so bili še v barakah, pobili in jih še prej zverinsko povezali med seboj.

Nekateri ujetniki so se rešili, takojda so se delček sekunde, preden so ustrelili, vrgli na tla. Nanje so padali mrtvi in tam so obležali ves dan, ponoči pa so se odplazili.

Od vseh ljudi je ostalo živih le dva-tisoč petsto ljudi, od teh pa so Nemci zahtevali, naj molčijo o dogodku. Tisoč ljudi so Nemci osvobodili. Ostale so zaprli v mestne zapore, v vsako celico so jih stlačili po trideset. Teh talcev je bilo približno štiristo. Dali so jim samo vodo.

Ljotičevi četniki so vabili svobodne ljudi medse in jim marsikaj obljubljali. Izmed Slovencev se ni nihče javil.

Umorjene ljudi so šele po enem tednu pokopali. To delo so morali opraviti talci.

V vsej Šumadiji je bilo tiste čase umorjenih nad sto tisoč ljudi. Fašisti so uvedli tudi strogo telesno kazen, ki jo je izvajal bivši kragujevški pop.

21. oktobra 1944 so bojevali partizani zadnje boje z Nemci in kmalu nato je tam zasijala svoboda.

21. oktobra 1945. leta so imeli v Kragujevcu žalno slovesnost, na kateri je imel govor sam tovariš Tito.

Vsem Nemcem je prepovedan vstop v Kragujevac.

To zgodbo nam je prebrala tovarišica pri slovenščini, ker se je pojavilo risanje kljukastih križev, znakov nacizma. Zelo nas je prizadela in zgražali smo se nad vsemi, ki to počno.

S V E T T I Š I N E

Žalostni so dnevi, ko izgubimo svoje najbližje in najdražje. Vseh tistih, ki jih ni več med nami, se spominjamo na dan mrtvih. Obiskujemo jih v svetu tišine, ki ga na prvi november zmoti množica ljudi s cvetjem, svečami in godbami.

Spominjamo se mnogih žrtev štiriletne vojne. Borili so se za zlato svobodo, za pravice delavskega in kmečkega ljudstva in predvsem za lepše življenje njihovih otrok, vnukov, pravnukov. Šli so v boj s sovražnikom, ki je bil tudi petkrat močnejši. Niso se bali. Z globoko vero v srcu so se pogнали v boj. Mnogi so žrtvovali življenje in ni jim bilo žal. Bili so ponosni, saj so umrli za pošteno in pravično stvar. S skrajnini močni so branili svoje tovariše, svoje ljudstvo, svojo domovino. To so bili pravi junaki in mnogi med njimi so postali narodni heroji. Vsakič, ko jim prižgemo svečko, se spominimo njihovih muk in teženj po svobodi in lepšem življenju. Na grobove vojnih žrtev prinašamo cvetje, svečke in mnogi zaigrajo godbe. Veliko je tudi grobov, za katere ne vemo, kdo je tam pokopan. Le bel kamen, na katerem sta vklesani dve besedi: "Neznan partizan". Od kod je? Kako se je imenoval? Tega ne ve nihče. Bel kamen, dve besedi in šopek rož. Kdo ga je prinesel? Kdo ga je nabral? Nihče ne ve. Vsakdo pa ve, zakaj ga je dal.

Kako potrta sem bila na dan mrtvih. Nobene babice nimam več. Eno sem izgubila lansko leto spomladi, drugo letos spomladi. Ko še niso minile bolečine zaradi izgube prve babice, sem že izgubila drugo. Izguba teh mi je skoro spremenila smer življenja. Nekaj časa sem samo tavalala in nekje globoko v sebi sem verjela, da živita še obe. Iskala sem ju. Nisem mogla verjeti dogodkom v zadnjem letu. Še vedno se mi zdi, da ju bom nekje nekega dne

našla. V njuni bližini sem bila vedno deležna ljubezni in lepe besede. Nikoli me nista hudo grajali, samo včasih, ko sem naredila kako neumnost. Največkrat pa sta mi pomagali iz zadrege le z besedo in me opomnili, naj tega ne storim več. Včasih sem ju ubogala, velikokrat pa ju sploh nisem poslušala. Zaradi tega se še danes kesam. Mnogokrat sem ju tudi užalila s kakšno neprimerno besedo. Potem sem se tega vselej kesala, toda opravičila se jima nisem. Odlasala sem in odlasala, sedaj pa je že prepozno. Ven, da je bilo to zelo grdo in da sem ju vsakič hudo prizadela. Pogosto se zaradi tega jočem, vendar pa je žal že vse prepozno.

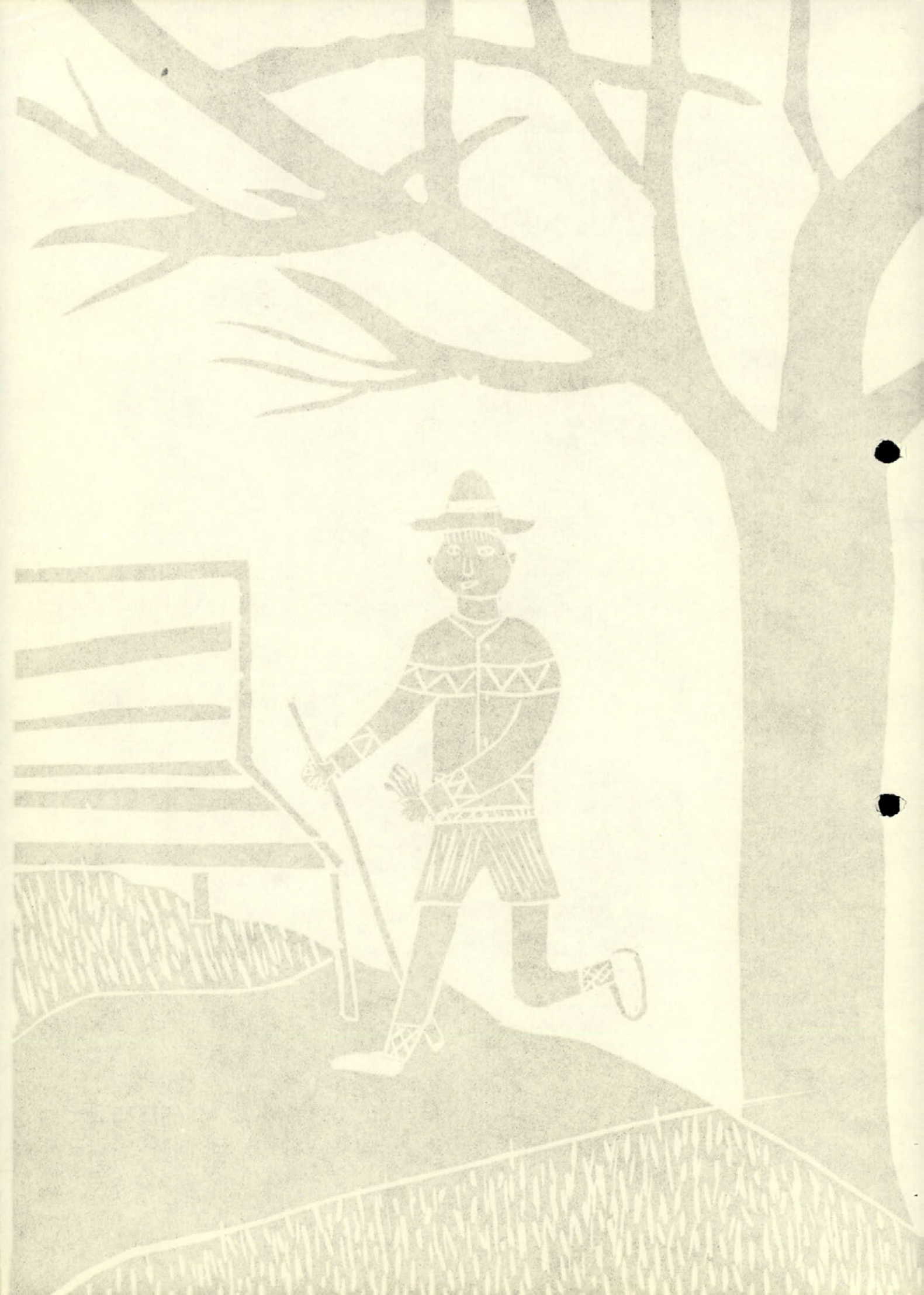
Koliko znancev in sorodnikov je prišlo na njuna grobova, jaz pa sem se komaj zadržala, da nisem pričela na glas jokati in jim razkrila vse svoje grehe, ki sem jih zagrešila obema pokojnina babicama. Prižgala sem jima svečke in v vazi naravnala cvetje. Pri tem me je ves čas preganjala misel na storjene grehe in občutek hude krivde. Nikoli si ne bom oprostila, da se jima nisem opravičila.

Zvečer sem še enkrat stopila v svet tišine. Kako lepo je bilo. Mene pa je stiskalo pri srcu in najraje bi zbežala nekam daleč proč. Vendar pa me je nasprotna sila vlekla in zaželela sem si, da še poslednjič vidim bivališče svojih babic. V večernem mraku so v vetru plapolale sveče. Veter se je poigraval s plamenčki sveč in jih zibal sem ter tja. Preden sem se poslovila od tega sveta tišine, sem se še enkrat ozrla nanj. Sij sveč je razsvetljeval vse pokopališče. Razločila sem lahko vsak grob in sence premikajočih, ki so prižgali sveče.

Prešinila me je nova misel: "Svet tišine". Kako mirno in tiho je vedno na njem. Ob takih praznikih pa človek zmoti ta svet tišine.

Brigita Zevnik, 8.b

P O Č I T N I Š K A

Šolska vrata se zaprejo,
učenci na počitnice grejo.
Marko smejal se bo v morju,
Joško se soncu nastavljal bo v Zagorju.
Andrej bo na kmetih pasel,
mali Boško upa, da bo med počitnicami zrasel.
Vsak po svoje veseli se,
ko zapro se šolska vrata.
In cin, cin, cin, cin, cin, cin, ...
Zbežino iz šole prek dolin!

Vesna Pečaver, 6.b

N A K M E T I H

Svoje počitnice sem preživela v Mali vasi pri teti. Ta ima zelo veliko kmetijo, delovne sile pa malo.

Tako se je zgodilo, da je na dan mlačve znanjkal en delavec. Kdo drug bo ponagal kot jaz?

Pri odprtini je počasi padalo žito v malo korito. Iz tega pa sem ga z lopatko pobirala v sejalnico. Te so bile težke, zato sem jih potiskala po gladkih tleh na drugo stran stroja. Za vsakič, ko sem stresla, sem z očmi premerila kup. Ta se je vidno večal.

Začela sem z dobro voljo, kmalu pa sem začela obupavati. Prah ni je silil v nos in usta, zato sem morala imeti usta ves čas zaprta, to pa pri meni ni zelo lahko storiti. Ropot stroja me je motil, začela so me boleti ušesa. Prevelika ruta ni je zlezla na oči. Slabo sem se počutila, ker sem bila vsa prašna. Po vrhu vsega tega pa je bilo treba nositi še težko žito. Večkrat sem pobegnila s poda. Toda bala sem se, da je koritce z žitom že polno in odhitela sem nazaj.

Po malici sem nadaljevala z delom. Med tem, ko se je posoda polnila, sem prenišljevala o kmetih. Koliko norajo delati za moko, ne samo za moko, tenveč za hrano sebi in živalim. Te mora hraniti, če jih hoče prodati in tako priti do denarja. Dela mu nikoli ne zmanjka. Ko spravijo seno, pride še žetev, otava, krompir in pospravljanje drugih pridelkov. Ne, dela ne zmanjka. Pogostokrat pa so noči prekratke in časa za počitek podnevi ne poznajo. Zdaj vidim, zakaj imajo kmetje tako žuljave roke. Ne žuljave, tenveč trde in razpokane in ne take kot nestne gospe, ki kupujejo kruh v pekarni in še do tja jim je težko priti. Ugotovila sem, zakaj mladi zapuščajo svojo rojstno hišo - kmetijo in odhajajo v mesta. Toda zaponiti se je treba, da brez kmetov meščani ne bi mogli živeti.

Uh, preveč sem se zamislila. Posoda je polna. Pohiteti bo treba. Zmetati bo treba še dva polna vozova snopov. Z Vero mečeva hitro, toda še hitreje se utrudim. Tega ne pokažen. Večji voz je zmetan. Nekaj si izmislim in odhitim v kuhinjo. Tu se vležen na divan.

Kmetje so res reveži. Čeprav se utrudijo, morajo z delom nadaljevati. Kdo bi delo nadaljeval namesto njih? Ne, jaz bi ne bila za na kmete. Sem pač preveč razvajena.

Z novimi nočmi sem odšla na delo. Hitro smo zmlatili še ostalo. Čeprav je bilo hudo, sem na koncu z veseljem ogledovala velik kup pšenice.

"Kruha pa ne boste stradali", prva spregovorin.

"Pa ti tudi ne", mi odvrne teta Pavla.

Rada sem bila v Mali vasi, saj si spremembe gotovo vsakdo želi. In to je bila velika sprememba iz mesta, izpred knjig v vas, na polje.

Janja Lah, 8.c

V RODNEM KRAJU MOJEGA OČETA

Največji del počitnic sem preživela doma. Zelo sem se veselila dneva, ko sta tudi očka in nanica dobila dopust in smo skupaj odšli na počitnice. Videli smo veliko meni neznanih krajev, toda najbolj se mi je vtisnilo v spomin srečanje z rodnim krajem mojega očeta.

Moj očka se je rodil v majhnem hercegovskem mestu Nevesinju. Oddaljen je približno štirideset kilometrov od Mostarja, središča Hercegovine.

Ko smo prispeli tja, smo se najprej ustavili pri sorodnikih. Nato smo si ogledali mesto. Videla sem moder-

ne trgovine, veliko ginnazijo, džanijo, zraven pa cerkev, kakršno imamo pri nas. Poleg najhnih starih hiš sem videla moderne bloke. Očka mi je pokazal veliko planino, ki se dviga nad mestom, Velež.

Malo izveh mesta so bili lepi pašniki. Nisem se malo začudila, ko sem videla dekleta, ki so pasla ovce ali krave in so imele obraz zakrit z ruto, ter mini krila. Vprašala sem očka, zakaj inajo zakrit obraz, on pa mi je povedal, da zato, da ne bi porjavele. Primerjala sem nas in njih. Mi gremo na morje in se nastavljamu soncu, da bomo čimbolj rjavi, one pa si zakrivajo obraz, da ne bi porjavele. Še malo naprej je bila vasica. Tu sem videla kmetijo. Hiša je bila velika in kamnita. Ker nimajo vodovoda, nosijo pitno vodo od daleč. Pri vsaki je vodnjak, iz katerega jemljejo vodo za pranje in umivanje.

Na tej poti nisem videla samo kraja, v katerem se je rodil očka, tenveč sem spoznala mnogo naših sorodnikov in srečala veliko novih ljudi. Vsi so se mi zdeli neizmerno dobri.

Ljiljana Žerajič, 5.a

POČITNIŠKO DOŽIVETJE

Dne 26.7.1972 smo se odpravili na dolgo pot. Odšli smo na morje. Ker smo odšli iz Novega mesta ob dveh zjutraj, sem videla vso naravo negleno. Prva naša postaja je bila na Plitvičkih jezerih, kjer smo se okrepčali.

Nato pa smo se ustavili v Tribanj-Šibulinu. To je borov camp, vsako leto polna naših in tujih dopustnikov. Šibulina leži šestdeset kilometrov pred Zadron.

Takoj, ko smo prišli, smo si postavili šotor, ki nam je služil za drugi dom. Pred šotorom smo imeli svojo plažo, ker smo bili v campu že tretjič. Trgovine v campu ni, zato smo hodili vsak drugi dan v Stari grad. Taborilo nas je več Novomeščanov skupaj. Naši sosede so imeli s seboj sina, ki je star tri mesece. Ker imam otroke zelo rada, sem ga večkrat pazila.

Na morju smo ostali štirinajst dni, zato tudi raznih veselih ni manjkalo. Čez dan smo se kopali, lovili ribe, delali ogrlice, nabirali školjke, ob večerih pa smo dali prednost humorju, ploščam in anekdotam.

Dnevi pa so minevali hitro, tako da je bilo štirinajst dni naenkrat naokrog. Ko je napočil dan odhoda, smo sklenili, da se še za štiri dni ustavimo na Plitvičkih jezerih.

Pot iz Tribanj-Šibuline nas je vodila do Karlobaga. Tam smo se odločili, da gremo na trajekt in si ogledamo otok Pag. Pag pa nas je obdaroval z dežjem, zato smo se po kosilu vrnili na trajekt do Karlobaga in nadaljevali pot mimo Like, ki je rojstni kraj Nikole Tesle, izumitelja elektrike.

Prišli smo do Plitvic, si v campu postavili šotor in takoj odšli preizkusit toploto jezera, v katerem smo se vsak dan zatek kopali. Vreme nam je bilo naklonjeno, tako da je bilo tudi na Plitvicah prijetno.

Po štirih dneh smo nadaljevali pot v Novo mesto. Donom smo prišli utrujeni, zato smo prtljago pripravili šele naslednji dan.

Povsod je lepo, a najlepše je doma!

Nataša Rozman, 8.c

NA VELIKO PLANINO

V neglennen jutru smo se odpeljali proti Ljubljani. Imeli smo namen, da si ogledamo Volčji potok in bližnjo okolico, saj tam še nismo bili. Vozili smo se srečno ter bili ob devetih že na cilju. Najprej smo poiskali parkirni prostor, kjer smo pustili avto. Videli smo velike nasade vrtnic, raznega grničevja, potem pa jezera z lokvanji, skalnjake ter parke. V dobri uri smo se že peljali proti Mengšu ter naprej proti Kanniku. Mano sem vprašala, kam nas pelje.

"Kamor hočete", mi odgovori.

"Pa pojdimo enkrat na Veliko planino!" predlaga ata.

"Gremo?" radostno vprašam.

Dobila sem pritrdilni odgovor in sem bila zadovoljna. Vozili smo ob Kanniški Bistrici. Bila je bolj bela kakor modra. Na nekaterih krajih pa je bila modra in prozorna in pogled nanjo in na vso okolico je bil čudovit. Kmalu smo se pripeljali do hotela, kjer smo ustavili in se pozanimali, kdaj pelje gondola na Veliko planino. Zvedeli smo, da bo to čez pol ure. Torej smo imeli tudi čas, da se malo razgledamo naokrog. Najprej pa smo zavzeto opazovali gondoli, ki sta peljali ena gor, druga dol. Za tisto, ki je peljala gor, se mi je zdelo, da gre z veliko hitrostjo, ona druga pa čisto počasi. Ata pa je rekel, da gresta obe z isto hitrostjo in da se srečata točno na sredini.

Gondoli sta se ustavili, mi pa smo malo pogledali naokrog in že so rekli, naj se pripravimo na odhod. Po-hiteli smo v gondolo. Zdelo se mi je, da je preveč ljudi in da bodo morali nekateri počakati, zato sem hotela biti pri prvih. A notila sem se. Za vse je bilo prostora dovolj. Sedaj pa se me je začel lotevati strah. Na misel mi je prišlo, da se bo pri tej vožnji zagotovo kaj

pokvarilo in bomo obstali ali pa celo padli. V začetku sem strahoma gledala skozi okno navzdol. Kmalu pa ne je strah minil in pogumno sem gledala, kaj je pod nami. Bil je san gozd, največ smrekov. Sredi gozda pa se je vijugala asfaltirana cesta. Ni se videlo dosti, ker je bila negla. Po desetih minutah vožnje smo že lahko stopili na trdna tla. A ne za dolgo. Naprej, prav do vrha, smo se odpeljali s sedežnico. Mrzlo je pihalo in vse nas je zeblo, saj nismo bili oblečeni za planine. Med to mrzlo vožnjo sem opazovala okolico. Vse je bilo planinsko. Samo nizko grničevje ter tu pa tam kakšna smreka. Med grnovjem pa so se pasle krave. Pod sedežnico je bila tudi dobro izhojena pot in tu pa tam smo srečali tudi kakšnega človeka, ki je hotel to pot prehoditi peš.

Kar oddahnila sem se, ko je bilo vožnje konec. Malo stran je bil hotel, v katerega je zašlo nekaj ljudi, večina pa so šli malo naokoli. Med temi smo bili tudi mi. Vreme nam ni bilo naklonjeno, saj je venomer hladno pihalo. Tu pa tam je padlo tudi nekaj kapljic dežja.

Veliko planino sem si predstavljala kot vse gore: da je na vrhu le najhen hotel ali pa koč, okrog pa same navpične stene. Tu pa je bilo drugače. Ni bila ravnina. Bile so jame pa spet najhen hribček in podobno. Tu pa tam je bil kak grn borovnic in brusnic. Trava pa je bila vsa pojedena od številne živine, ki se je pasla. Spraševali smo se, le kaj živina je, ko pa ni nič trave. Stara ženica, ki je tu pasla, nam je rekla, da se je zdaj paša že skoraj končala ter da bodo kmalu odšli v dolino. Povedala je tudi, da pridejo past ob kresu ter pasejo, dokler ina živina kaj jesti.

Šli smo malo naprej ter zagledali vse polno pastirskih koč. Bile so to lesene koč s strehami skoraj do tal. Ženica nam je razložila, zakaj so take hiše. Rekla je, da je tu pozini veliko snega in piha. Če bi bile te

koče večje, bi jih prav gotov podrlo. Tako pa sneg zameče vse koče, tako da se vidijo le vrhovi ali pa še to ne. Šli bi do nekega hotela, a nazaj nas je zapodila gosta, siva megla, ki se je vlekla prav po tleh in videli smo le nekaj metrov naokoli.

Prišli smo nazaj ter se v hotelu malo pogreli. Še prej pa smo se poslovili od prijazne ženičke ter ji obljubili, da pridemo zopet poleti, ko bo toplo in ko bodo cvetele tudi razne planinske rože. V hotelu se nismo dolgo zadrževali. Megla se je razpodila in šli smo ven, čakat na sedežnico. Ineli smo še dovolj časa in šla sem malo naokrog z nanenon, da bi nabrala nekaj vejic borovnic ter brusnic ter jih nesla stari mami. Oboje je že dozorelo in dobila sem dve vejici borovnic, brusnic pa malo več. Ogledala sem si tudi neko kočo, za katero sem mislila, da je pastirska. A kmalu sem ugotovila, da je to vikend. Bila je tudi lesena kočica, le s to razliko, da je bila malo večja in bolj svetlega lesa. Medtem smo vključili sedežnico in hitro sem šla k ostalim, da bi čimprej odšla s tega mrzlega kraja. Tudi tu ni bilo nič kaj toplo. Nasprotno, še bolj mrzlo je bilo kot poprej. Komaj sem čakala, da smo se ustavili.

Vsake stvari je enkrat konec in tudi te vožnje je bilo. Potem smo morali še nekaj časa čakati na gondolo in kmalu smo bili v avtomobilu in se peljali proti domu. Ata je mislil, da bomo šli tudi k slapu Savice, a bili smo prepozni. Bomo šli pa drugič.

Vika Knafeljč, 8.c

ZAHREPENELA SEM PO DOMU

Bilo je vročega poletnega dne, ko sem bila na počitnicah pri stari mami. Zlato sonce se je počasi spuščalo proti zatonu.

Z bratrancem in drugimi otroki sem plašno stopala za kravo Sivko. Nekaj časa smo hodili po izhojeni poti, nato pa zavili na travnik. Pustili smo vsak svojo kravo, naj se pase po sočni zeleni travi. Ker nas je bilo več otrok, smo se igrali razne igre. Ta dan je bil zame žalosten in oblačen. Nobena igra me ni razveselila. Ostali otroci so se smejali na vse mile viže, nene pa nikakor niso mogli spraviti v smeh.

Cvetice in vsa narava so se bleščali v soncu. Vse je bilo v živopisanih poletnih barvah, zame pa je bil dan tako tenan. Ker nisem imela kaj početi, sem dejala ostalim otrokom, da gredo domov. Otroci niso hoteli iti in so se še vedno prenetavali po travi ter se igrali. Ker je bilo blizu polje, je bratranec natrgal nekaj štrokov koruze. Prijela sem kravo Sivko za vrv, ker sem se je nekoliko bala, čeprav je bila pridna in ni brcala. Bratranec je drugi dve kravi prijel kar za roge in jih nagnal na pot. Poslovila sva se od ostalih otrok in odšla domov. Beca in Liska sta se venomer prerivali, ker sta bili bolj potepušni kot moja tedanja Sivka. Zato sem jih prepustila kar bratranecu. Sonce je zašlo in kot da je dejalo: "Lahko noč!, Lahko noč! ..."

Začelo se je mračiti in ko smo stopali skozi sadovnjak, je bila zelena trava prepojena z roso. Krave so še nekajkrat polizale rosno travo in prišle na dvorišče.

Takoj smo zakurili ogenj ter pripravili koruzo in palice, na katere smo štoke nabolli. Med tem sta bratranec in stric napojila konje ter jim dala sena, teta pa je pomolzla krave.

Med tem ko se je pekla koruza, sem se zazrla v žareč ogenj, kot da bi bila v njen zapisana moja žalost. Ko smo pojedli koruzo, smo se še malo igrali ter se greli ob ognju.

Nato nas je stara mama poklicala k večerji. V tem trenutku sem začula v srcu materin glas: "Pridi domov, večerja bo!" In zopet mi je nekaj reklo v srcu: "Pridi k večerji!" ...

Vsi so odšli v kuhinjo, jaz pa sem od žalosti zahlipala in zajokala na ves glas. Prišla je stara mama in me za trenutek potolažila. Ko sem večerjala, me je stiskalo v grlu. Pojedla sem nekaj žlic, nato nisem mogla več.

Odšla sem ven. Tudi ostali so šli za menoj, kamor sem šla jaz. Dejala sem, da hočem biti sana. Odšla sem na vrt za hišo. Slišala sem spet materine besede: "Pridi domov, večerja bo! ..."

Vsa potrta od hrepenenja po donu sem zrla v zlato mesečino.

Enica Ferlindež, 7.c.

POČITNIC JE KONEC

Prišla je jesen
z vso svojo lepoto.
Privablja učence
s svojo dobroto.
Učence, pravim, seveda,
saj zdaj ni več počitniška zmeda.
Marko se ne sneje več v norju,
tudi Joško ni več v Zagerju.
Andrej več za zajce travo ne puli,
Boško pa prvi razred guli.
Vsi v klopi sedijo in se trudijo,
da razred naredijo.

Vesna Pečaver, 6.b

M O J M A L I S V E T

Človekovo življenje je razdeljeno v tri dobe: otroštvo, mladost in starost. Prehodi iz ene dobe v drugo pa so težki kot pot skozi tropski pragozd. Zdi se mi, da je najtežji prehod iz otroštva v resnejšo dobo. Vsak otrok je poln raznih vprašanj, na katere si ne zna odgovoriti, ko pa mine otroštvo, si nora pomagati sam, kakor ve in zna.

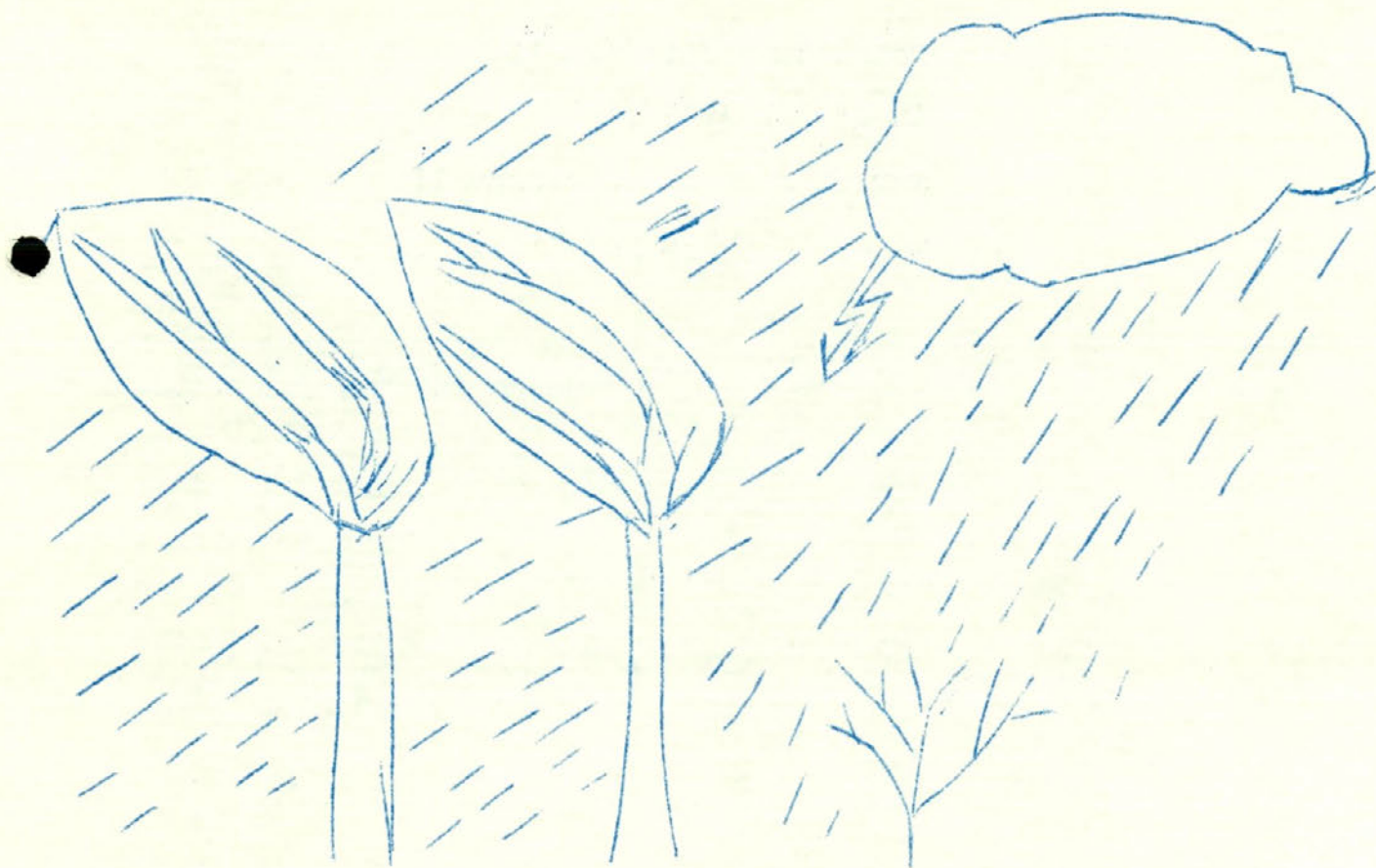
Kadar sem žalostna ali malo zanišljena, se zatečem v svojo sobo. To je prostor, ki mi lahko zaupam vse, tudi najskrivnejše misli srca. Sedim na stolu in nemo zrem v rumeno pobarvane stene, ki vestno poslušajo in skušajo razumeti vsa vprašanja, ki jim jih postavljam. Oh, ko bi stene znale govoriti, gotovo bi mi odgovorile. Ne, nikoli ne bodo odprle ust, vse svoje življenje bodo tihe, vase zaprte in nikoli ne bodo izdale skrivnosti, ki jim jih zaupam. S televizorja me niko pogleduje medvedek - igrača, ki sem ga zavrgla, ko sem začela hoditi v šolo. "Nihče več se ne igra z njim", si mislim in primem ga v roke ter ga privijem k sebi. Zdi se mi, kot da se je njegov žalosten obraz spremenil, oči - joj, kako zadovoljno svetijo izpod goste dlake! Tudi v meni se prebuja zadovoljstvo, na ustih pa mi zaigra nasmeh. Soba pa ni namenjena samo sanjarjenju, ampak tudi resnejšemu delu. To je učenje učne snovi in pisanje domačih nalog. Nekaterim predmetom moram posvetiti veliko časa, z drugimi pa sem hitro pri kraju, ker mi je snov bolj pri srcu. Večkrat se mi ne da učiti in takrat se zelo trudim, da bi vsaj nekaj snovi spravila v svojo zabito glavo. Včasih mi to uspe, včasih pa grem tudi nepripravljena v šolo.

Večina svojega življenja preživim v topli, udobni sobi, ki mi nudi največ zadovoljstva. Večkrat pa se spomnim na tiste otroke, ki morajo poleg učenja še trdo delati, da se dokaj dostojno preživljajo.

D E Ž E V A L O B O

Nekega dne je bilo lepo vreme in je sijalo sonce. Otroci so se igrali na dvorišču. Nenadoma so se oblaki potemnilo in sonce se je skrilo. Začelo je deževati, bliskati in grneti. Otroci so zbežali v domove. Skozi okna so gledali vsi prestrašeni. Bilo je vse temno. V naravi se je vse spremenilo. Rožice so povesile glave, živali so se skrile v svoje domove, drevesa so se zibala. Vsi so si zelo želeli, da bi sijalo zopet sonce.

Irena Grahek, 2.b

KMALU BO ZIMA

Zima kmalu bo prišla,
trte pobelila,
očka pa se bo jezil
in od jeze kar zavpil.

Spet se bomo v dir spustili
in snega se veselili,
ledene sveče srkali
ter se prehladili.

Dolgo bomo nato ležali
in se žalostili,
ker bi radi kmalu ozdraveli
in se na snegu veselili.

Majda Bojanc, 5.b

J E S E N

Na polja, travnike, gozdove in v naše domove je prišla jesen. Spraznila so se polja in na vrtovih so ostala drevesa brez sadežev. Le tu in tam vidiš žalostno ptico, ki se poslavlja od svojih prijateljic selilk. Tudi gozd je dobil svojo barvo in je pokrit z zlatorjavo odejo. Tako je pripravljen na zinsko spanje. Sonce izgublja svojo noč, zato postajajo dnevi krajši, noči pa daljše. A vseeno je jesen lepa!

Renata Štih, 3.a

O H, T A Š O L A

Ko budilke zazvonijo,
vsi se prebudimo
in v šolo pohitimo.
Mučimo se s fiziko, kemijo,
zgodovino, biologijo,
angleščino, slovenščino.

Ko pozvoni za dolg odmor,
vsi zdaj v vrsto zbor!
Že v avli v krogu se vrtimo,
se šalimo in govorimo.
Poten zdivjamo k malici,
s vedeno kot na gnajnici.

Ko pa šesti uri slišimo zvonec,
šole za ta dan je konec.
V garderobah se nagneteno
in domov odpleteno.
Doma pa spet vsakdanja nuka.
"Si bil vprašan?" Že na vrati mama kuka.

Lučka Brulc, 7.c

ŠOLSKE POTREBŠČINE SE POGOVARJAJO

Janko se je vrnil iz šole. Vrgel je torbo na stol in odhitel na dvorišče. Ko je prišel večer, se je sponnil, da ni napisal domače naloge. Hitro jo je nakracal, povečerjal in odšel spat.

Takrat se je oglasil zvezek:

"Kako grdo nalogo je napisal Janko. Črke leže vse vprek. Strgal mi je tudi list. Uh, kako je to bolelo."

"To še ni tako hudo, se je oglasilo nalivno pero. Mene je tako trdo držal v roki, da sem se nekajkrat zapil vate. Ko je naredil še packo, sem bil kriv jaz. Veš, krivica me je zelo prizadela. Najraje sploh ne bi več pisal."

Njun razgovor je poslušalo berilo. Ker je bilo žalostno, se je oglasilo:

"Name je Janko čisto pozabil. Malokdaj me vzame iz torbe. Vse moje zgodbe zanj niso zanimive. Kadar kaj bere, tako stoka, da je mene sran namesto njega."

Na Janka so se pritoževale tudi druge šolske potrebšćine, deček pa je mirno spal.

Robert Peric, 5.d

P I J A N E G O S I

Stara mama mi je pripovedovala:

"Bilo je v Petrinji. Cela ulica se je krohotala. Meni pa sprva ni bilo do smeha. Ja, saj še ne veš, čenu so se režali kot počene buče. Ti bi morala tisto dožive-

ti, pa bi se ti sprva kar oči izbulile, poten bi se pa hihitala do solz.

No, kako je že bilo. Bila sem še mlada gospodinja. Tiste pomladi so se gosi dobro valile. Kar gomazelo je po dvorišču. Požrešne so pa bile. Metale so vase, kot bi ne imele dna. Nobena zelenjava ni bila varna pred njimi, še koprive so obrale.

Nekega popoldneva sem plela v vrtiču na koncu hiše. Plevel, bilo je tudi mnogo zelenega naka, sem metala preko plota. Gosi so navalile nanj, kot bi ves teden ne jedle. Še sosedja jim je postregla z zelenim makom.

Drugo jutro sem hotela perutnino nakrmiti. Šment, kaj pa to pomeni? Nikjer nobene gosi. Tatovi! mi je šinilo v glavo. Toda, svojim očem nisen verjela. Gosi so ležale na tleh podolgen in počez kot ubite. Zagnala sem krik: "Gosi so mi zastrupili!" Tudi sosedje so mi pomagali vzdihovati. Po prvem presenečenju smo opazili, da gosi mirno dihajo. Torej le spijo. Takrat se mi je posvetilo. Aha, mak! Ja seveda, omanljene so, kajpak. In vsi so modro trdili, da so to takoj vedeli. Omanljene gosi so ves dan sanjale o mehki solati in nastnih črvih. Proti večeru so oživele. Klavrno so odracale h koritu ter pile in pile.

Ja, pijanih gosi še nistem pozabila. Takrat se je smejala vsa vas. Meni pa gre še zdaj na smeh."

Spis poslala

Zinka Mišić
naša lanska učenka

1943 10 27 20 1/2

1943 10 27 20 1/2

POMAGALA SEM GASITI

Večkrat slišimo o požarih, ki jih povzročijo neprevidni otroci ali pa gospodinje. Tudi jaz sem videla tak požar.

Bilo je sončno nedeljsko popoldne. Z babico sva sedeli na balkonu. Ona je dremala, jaz pa sem opazovala okolico. Po cesti in travniku so se sprehajali ljudje. Tu in tam je pripeljal tudi kakšen avtomobil.

Naenkrat sem opazila nemir. Vsi so se začeli zbirati v gruče. Gledali so proti travniku, na katerem je stalo še nekaj hiš. Šele tedaj sem videla, da se iz ene izmed hiš počasi vali dim.

"Babica, gori!" sem glasno vzkliknila. Hitro sva pograbili vedra in natočili vode. Tekli sva na pomoč. Še veliko drugih ljudi je teklo proti travniku, saj so vsi hoteli pomagati gasiti požar. Pripeljal se je gasilski avto. Ustavil se je in gasilci so hitro privlekli dolge cevi. V trenutku je bil požar pogašen. Vsi smo se začudili, ker v hiši ni bilo nikogar. Kmalu pa smo opazili gospodinjjo, ki se je nič hudega sluteč vračala proti domu. Povedala je, da je pozabila izključiti štedilnik, na katerem so bili še vsi ostanki nedeljskega kosila, in odšla na klepet k prijateljici. Bila je srečna, ker škoda ni bila velika. Samo kuhinjo je bilo treba popraviti.

Kakor pravi ljudski pregovor: konec dober, vse dobro.

Ljiljana Žerajič, 5.a

P O Ž A R I

Kadar ni kdo oneni besedo požar, ni postane neprijetno in takoj se spomnim na plin. Na plin? Da, na plin. Bila sem sama doma in sem kuhala kosilo. Tedaj je prišla k meni prijateljica, da bi odšli skupaj k baletu. Klepetali sva in se smejali ter pozabili, kaj se godi na štedilniku. Potem sva odšli k baletu. Plin je ostal odprt. Kdo ve, kaj bi se lahko doma tedaj zgodilo, če ne bi k sreči prišla domov nanica. Hitro je ukrepala. Ko sem prišla domov, mi je že na pragu prišel v nos čuden vonj. Stekla sem v kuhinjo. Tam sem inela kaj videti. Vse je bilo zakajeno in v univalniku je stal ves črn lonec. Tedaj sem se spomnila na plin in kakšne bi bile lahko posledice. Ta hiša, ki smo jo s takim trudom zgradili, bi se lahko zaradi moje nepazljivosti spremenila v kup pepela.

Celo noč nisem spala in kar naprej sem videla pred seboj gorečo hišo, nad katero se dvigajo mogočni zublji. Tedaj je stopila v sobo nanica in me potolažila. Rekla mi je, da nisem edina, ki se mi je zgodilo kaj takega, saj so povzročitelji požarov celo odrasli. To je tudi res. Lahko si z velikim trudom zgradil hišo, tovarno, pogozdil gozd, pa pride napreviden človek, pusti na suhih tleh cigaretni ogorek, zakuri ogenj in ga potem pozabi pogasiti ali pa stori kaj takega kot jaz in vse, za kar si se toliko časa trudil, se lahko v trenutku spremeni v pepel.

Povzročitelji požarov pa niso samo ljudje. Opisala bom dogodek, kako so iskre iz lokomotive povzročile požar.

Bili smo pri stari mami. Sonce je nočno pripekalo. Bil je julij. Otroci smo se igrali na vrtu. Tedaj je nočno zapiskalo. Vsi smo vedeli, da je to vlak. Posedli

smo po travi ter gledali proti železnici. Izza ovinka je privozil vlak, ki pelje proti Ljubljani. Gledali smo proti njemu in od veselja na vse grlo kričali. Zelo so nas zabavale iskre, ki so letele kot žareče lučke iz velikega dimnika na lokomotivi. Vlak je odpeljal, ni pa smo bili še vedno sedeli. Vsi začudeni smo gledali na gost dim, ki se ni hotel razkaditi. Celo gostejši je postajal. Tedaj se je pokazal rdeč zubelj. Suho listje se je vnelo. Otrpnili smo od strahu. Nihče ni vstal, da bi poklical starše. Iz hiše se je zaslišal smeh. Tedaj smo kot na ukaz vsi vstali in se zapodili v hišo. "Gori! Tam ob železnici gori!" smo spravili iz sebe. Samo to, nič več. Toda to je bilo dovolj. Vsi so planili na noge in stekli ven. Zdaj se je že razločno videl velikanski plamen. Vsi so pobledeli. Nato so zgrabili eni kole, drugi spet kakšno drugo orodje. Eden je šel obvestit gasilce, drugi pa so stekli k železnici. Ostali smo sami s staro mamo. Občutila sem grozo. Z vso silo sem se klepala stare mame, kot da pri njej iščem pomoči. Tedaj je žalostno zatulila sirena. Proti ognju je drvel gasilski avto. Sirena na avtu se je neprestano oglašala, kot bi klicala: "Na pomoč!"

Kdaj so s skupnimi močmi pogasili ogenj, sama ne vem. Vem samo to, da se je še drugi dan ob železnici valil dim, kot bi nas opozarjal na nevarnost.

S starši sem odšla domov in se zapomnila, da je ogenj lahko naš največji sovražnik. Uniči nam v trenutku vse, kar smo si ustvarili z največjim trudom. Zato bom vedno pazila na to, da ne bom z malomarnostjo povzročila požara.

Tanja Starič, 5.a

M O D R A Ž O G A

Za modro žogo
skače Gogo,
pazi, da ne skoči
in se zmoči.

Plava žoga je skočila
in se zmočila.
Gogo se joče, sok je
kot v pritoku Soče.

Kaj bodo rekli mama in oče?
Zakaj se tako grozno joče?
Gogo bo moral vse priznati,
ni nogel po žogo, ker ni znal plavati.

U Č E N E C P I Š E

Hodil sem v šolo malo,
pa se tam ni dosti garalo.
Zdaj hodim v šolo večjo,
pa rajši sedim za pečjo.

Piši to, piši ono,
pa izgleda, kot da grizeš limono.
Zakaj ne piše: "Prepovedano se je učiti!"
kakor piše: "Prepovedano kaditi!"?

Zakaj se moramo učiti?
Mar nas morajo nučiti?
Toda zdaj se moram uniti.
Mama že vpije: "V šolo pohiti!"

KNJIGA MI JE PRIPOVEDOVALA ...

Knjiga? Kaj knjiga lahko govori? O, seveda, le da tega vsi ne vedo. Mnogi gredo gluhi mimo knjig, ki se kar same ponujajo. Zakaj? Meni se zdi, da so knjige kot magnet. Če bereš knjigo, mnogo zveš. Knjiga nam ne sme biti sovražnica, saj nam je prijateljica. Le ona razkriva vse tiste drobne skrivnosti, ki jih ne boš našel ne v kinu ne stripu. Zakaj pravim stripu? Kaj v stripu niso prav take črke kot v knjigah in prav take slike kot v slikanicah? Že že, toda kaj nam povedo te zgodbe v stripih? Nekdo snov obdelujejo vsi in ko snov poide, se nekdo spomni novo in vsi se zopet razpišejo na to temo. V teh zgodbah ni nikakršnih notranjih doživetij, ki jih človek doživi v srečnih ali žalostnih trenutkih. Čeprav sem mlada, bi svetovala vsem svojim sovrstnikom in mlajšim ljudem, naj raje vzamejo v roke Bevkovo knjigo ali Prešernove Poezije pa bodo videli, kako so bili duhovno prikrajšani ob branju stripov. In prav o tem sem se zadnjič pogovarjala s prijateljico Knjigo, ki mi je povedala:

"Dečku Marku so me poklonili za 9. rojstni dan z namenom, da me sedaj, ko zna brati, vzame v roke in prebere ter pri tem izve mnogo novega, lepega in zanimivega. Toda darovalci so se zmotili. Marko me še pogledal ni. Tam sem ležala še prav tako, kot so me prinesli, še v papirju. Marko je med tem z veseljen prebiral stripe in se mu ni zdelo, da mu nekaj manjka. V šoli, pri slovenščini, pa mu je. Spisi mu niso in niso šli, ni se znal izražati. V sredo pa je nekaj iskal, ko me zagleda.

Pomisli:

"Kaj pa je v ten papirju?"

Hitro me prelista in reče:

"To bom pa prebral!"

In res me je začel brati. Bral in bral bi me še in še, tako da je skoraj pozabil na šolo. Mama, ki mu je da-

jala denar za stripe, mu je že kar iz navade dala nekaj dinarjev. Marko jih je hranil in ko jih je bilo dovolj, si je kupil novo knjigo in tako naprej. Danes jih ima že lepo zbirko. Tudi v šoli, pri slovenščini, mu gre bolje. Spise že bolje piše, pa tudi povedati zna kaj. Ne zatika se mu več. Želin, da bi bila ta zgodbica v poduk vsem tistim, ki še danes berejo stripe namesto knjig."

Knjigo sem vrnila na njeno mesto, vendar pa ne bo ostala tam dolgo, saj jo Marko rad večkrat vzame v roko in prelista. Takrat tudi pomisli, kako je bil neumen, ker je bral stripe in knjige zanemarjal. Želin si, da bi bilo na svetu še več takih Markov.

Alenka Lukič, 8.c

PREVZELO ME JE

Sedim v avtobusu, molčin in zanišljeno zrem skozi okno. Ponislin na svoje sošolce, ki se samo širokoustijo, a ne vidijo čudovite pokrajine, ki se buči v jutranjem mraku.

Čeprav je gozd zavit v meglice, vidim čudovite jesenske barve. Zdi se mi, kakor bi gore in planine zrastle iz majhne dolinice. Vsa zelena in sveža je. Vesel gorski potoček se vije dalje in me veselo pozdravlja. Ves živ in nemiren je, kakor moji občutki in vtisi. V njem nemirno valovijo zelene blazinice mahov in mu dajejo enakomeren ritem. Moje oči plešejo od krošnje do krošnje in se čudijo prekrasni lepoti barv. In nekaj mi pravi:

"Daj, poišči to barvo drugje! Ina še kdo tako lep jesenski plašč?"

Ne, nihče nima takega kot ti.

Tedaj otrpnem. Obraz mi zažari. Izza hriba se iz meglice loči prvi žarek. Nebo zažari, bele ovčice na njem postanejo škrlatne. Zazibajo se, kakor da se prebuja iz močnega spanja. Gozd zažari. Ves rdeč je, kakor bi gorel. Barve se prelivajo druga v drugo. Žarki kakor tanki pasovi obsevajo naravo.

Zaprem oči. Kako lepo je, kako čudovito. Dolgo jih ne odprem. Ko pogledam v nebo, vidim siv oblaček. Vse težji in težji je. Tedaj se razgrne čez nebo siva odeja. Lepo je, a ne malo strese.

Na zemljo padejo prve težke kaplje. Kam se jim mudi? Kakor zvončki cingljajo. Pozdravljajo me in se mi smejejo. Vabijo me, naj se jim pridružim. A kaj, ko sem tako utesnjen v tej škatli, na tem najhnem prostoru. Tako rada bi bila zunaj. Hodila bi po gozdu, uživala ob šumenju vetra, ob šelestenju suhega, odpadlega listja. Tekla bi, potem bi se usedla in opazovala zelene griče in doline.

Zbudim se iz sanj. Narava je unita, zunaj samo še rosi. Na visokem pašniku zaslišim pastirja. Čeprav ga ne vidim, vidim njegov vesel, rdeč, zdravja poln nasme in slišim njegovo prijazno besedo, ki me vabi: "Pridi, pridi!" Prijazno govedo je mirno in se pase po sočni trati. Zagle- dam velik zvonec okoli kravjega vratu, ki doneče zazvoni, ko se prestopi.

Lepo je. Pokrajina je čudovita in zame ni lepšega časa, kot je jesen, ta lepi, prelepi čas prečudovitih živih barv.

Lilijana Rifelj, 8.c

DRAGI PIONIRJI!

Pozdravljamo prvo številko Mladih ob Krki v drugem letu izdajanja našega priljubljenega šolskega glasila, ki si je že lani utrlo pot med številne bralce!

Pionirski šolski odbor vas želi tudi letos v glasilu seznanjati z delom pionirjev; to je vas sanih.

Za nami je že 1. odredna konferenca, na kateri smo sprejeli letni načrt dela.

Lanskoletne izkušnje so pokazale, da se je organizacija dela po komisijah obnesla, zato bomo s to prakso nadaljevali. Bomo pa še izboljšali vsebino dela in uvajali nove oblike pionirskih dejavnosti.

Komisija za proslave nam bo spet pripravila številne proslave za državne in pionirske praznike. K sodelovanju bo po potrebi povabila sodelavce iz raznih krožkov na šoli, oba pevski zbora in občasno tudi gojence glasbene šole.

Komisija za informacije bo imela redne štirinajstdnevne oddaje, po potrebi pa več. V okviru te komisije bosta delovala tudi novinarski in literarni krožek.

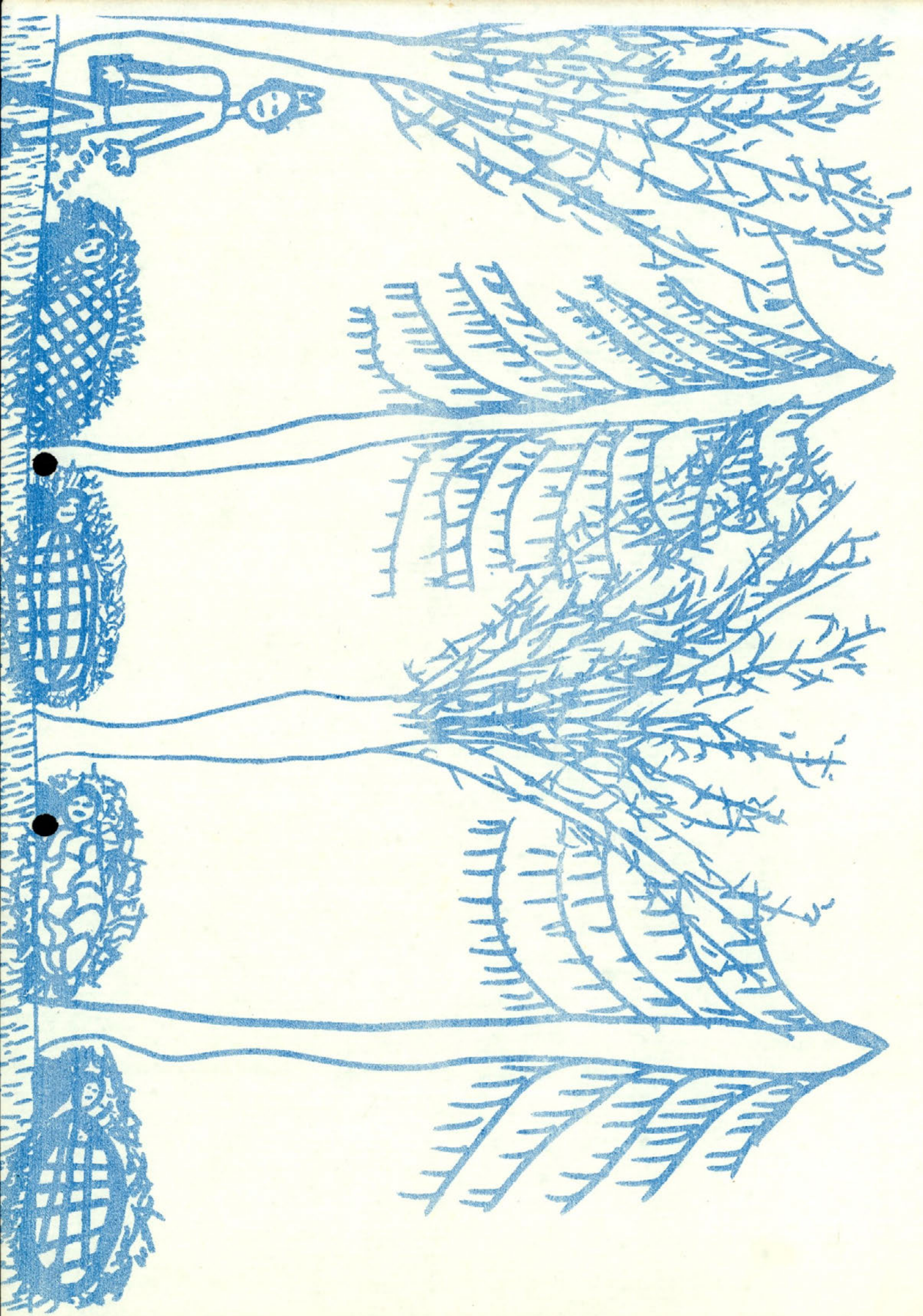
Komisija za dežurstvo je ojačala dežurne skupine učencev in učiteljev, da bi bil red na šoli še boljši.

Komisija za sodelovanje z drugimi šolami in organizacijami je uvedla redno dopisovanje med šolami, pokrenila pa je tudi akcijo za izdelavo šolskih halj v Novoteksu.

Komisija za družbeno koristno delo ima v načrtu več del, za katere potrebuje določena sredstva, ki jih bodo pionirji zbrali s prodajo raznega odpadnega materiala.

Komisija za prostovoljne dejavnosti zajema obširno delo v krožkih svobodnih dejavnosti. O delu krožkov bomo poročali v naslednji številki.

Komisija za tekmovanja je uvedla letos štirikratno

ocenjevanje učenja in kulture vedenja. Novost pa je tudi posebno tekmovanje v podaljšanem bivanju in uvedba samostojnega zbora za PB.

Komisija za delo razrednih skupnosti je pripravila seminar za vodje razrednih pionirskih skupnosti. Člani komisije bodo občasno obiskovali pionirske sestanke in poročali o svojih opažanjih na zborih učencev.

Na novo so bili razporejeni prijateljski razredi 1.-3., 2.-4., 5.-6., 7.-8. r.

Letošnje leto je bilo zelo bogato, saj smo v letu 1972 proslavljali 30. obletnico PO, čaka pa nas še slovesen zaključek 27. decembra.

PŠO želi pionirjem srečno in uspešno delo v novem šolskem letu!

Pionirski šolski odbor:

Franci Beg, predsednik	7.c
Nataša Kuhar, tajnik	7.a
Matjaž Suhadolnik, blagajnik	8.b

Člani:

Lučka Brulc	7.c
Doris Adamčič	8.
Pajo Car	8.
Darja Osolnik	6.d
Brigita Papež	6.a
Miran Kovač	7.a
Damjan Gazvoda	7.c
Mirjam Kotnik	6.c
Nevenka Cukon	7.b

Majda Jereb,
mentorica PO na šoli

O VESELI ŠOLI

Lani je bilo takole:

Pohvaliti moram vse, ki so v šol.letu 1971/72 sodelovali v Veseli šoli Pionirskega lista. Med 234 prijavljenimi je bilo res nekaj zajcev, ki se niso upali priti k tekmovanju, so pa drugi zato pokazali več pridnosti in znanja.

Na prvem tekmovanju je zablestelo 21 razrednih prvakov. Ti in še drugouvrščeni so se pomerili v znanju za naslove šolskih prvakov.

Zmagali so: Darko Andolšek za 3.r.

Robi Rodič za 4.r.

Branko Dolinar za 5.r.

Damjan Gazvoda za 6.r.

Miha Hadl za 7.r.

Tamar Čefarin za 8.r.

Tekmovanje za občinsko prvenstvo v znanju je bilo na naši šoli. R o b i in T a m a r sta se uvrstila med občinske prvake Vesele šole. Vsi smo bili njunega uspeha zelo veseli.

Področnega tekmovanja v Bršljinu se je udeležil samo Robi. Dobro se je odrezal, saj si je med najboljšimi na Dolenjskem priboril prvo mesto za četrti razred, značko Vesele šole in tranzistor. Na republiškem tekmovanju v Ljubljani se je kosal z drugimi prvaki iz cele Slovenije. Tam pa mu je Pepe Napak nekaj narobe prišepetal in prvo mesto mu je odnesel nek Ljubljčan.

Kako je letos?

Število sodelujočih se je povečalo. V vseh oddelkih od tretjega do osmega razreda se je prijavilo 289 prizadevnih učencev. Nekateri nočejo sodelovati, ker se boje preizkusa znanja, kajti Vesela šola ima tudi dolžnosti. Ob samem igranju bi se vam utegnilo pripetiti, da bi se

sprenenili v osličke. Le spomnite se Ostržka!

Učenci 4.c, 6.d in vseh štirih oddelkov petega razreda so se vključili v celoti. Komisija za tekmovanja jim izreka p o h v a l o .

Vsem veselim šolarjem učinkovit recept za uspeh!

Z dobro voljo predelujte naloge in barvne priloge v Pionirskem listu! Imejte odprta ušesa za dogajanje okoli vas! Pridno sodelujte pri pouku v resni šoli in vztrajno opravljajte domače naloge!

Nič drugega ni treba in uspeh vam je zagotovljen.

Mentor Veselo šole

ZA NAGRADO -- IZLET V ZGODOVINSKE KRAJE PRIMORSKE

Naš trud pri učenju zgodovine pionirske organizacije, razvoja Zveze prijateljev mladine ter zgodovine NOB v novoneški občini je bil preteklo soboto drugič nagrajen. Občinska zveza prijateljev mladine je povabila na izlet vse pionirje, ki so preizkusili svoje znanje na občinskem tekmovanju ob 30-letnici pionirske organizacije.

Pionirji iz Žužemberka, Dol. Toplic, Šentjerneja ter šnihelške, bršljinske in grnske šole smo z našimi mentorji postali kot ena družina. Z nami je bilo tudi nekaj članov izpraševalne komisije.

Iz meglenega jutra smo se odpeljali v Bevkov svet sončne Primorske. Spotoma smo si ogledali Tehnični muzej v Bistri. V Kalcah smo zavili v gorski svet. Tam je cesta marsikje kot srebrn trak pripeta v divjo strmino. Idrijca nas je mimo Cerkna vodila do soteske reke Pasice. Peš smo krenili proti bolnici Franji. Prevezla nas je močnosť strmih bregov. Naš sneg je utihnil, ko so nam drobne krizanteme povedale, da stopamo mimo grobov. Par-

tizani so pokopavali mrtve borce h koreninam dreves. Cirkvirji grobov so zloženi iz kamenja - kot kraške hiše. Spomenik je živa skala. Pred njim smo prižgali lučke.

Mimo slapa smo po lesenem mostu prišli do partizanske bolnišnice Franje. Dvanajst opremljenih barak nam je spregovorilo o bistroumnosti, drznem pogumu in brezprimerni požrtvovalnosti tistih, ki so jih zgradili in vodili bolnišnico. Skalnata grapa je bila polna sonca, zato nam je ostala v lepem spominu.

Z novim znanjem smo se vrnili v partizansko Cerkno. Skoraj vsaka hiša ima spominsko ploščo. Kip matere, ki daje partizanu hlebček kruha, je oddolžitev dobrenu ljudstvu. Pri spomeniku nad vasjo smo počastili spomin sedeminštiridesetih padlih mladincev. Največji spomenik NOB je nova šola. Podobna je naši.

Vračali smo se po prelepi Poljanski dolini. Ves čas smo prepevali. Kako ne bi, saj smo otroci junaškega naroda.

Za nepozabna doživetja se organizatorjem izleta iskreno zahvaljujemo.

Pionirji-tekmovalci

BIL SEM NA GASILSKEM TEKMOVANJU

V nedeljo zjutraj smo se odpeljali v Šmarjeto na gasilsko tekmovanje. Zjutraj smo si ogledali tekmovalno področje. Približno čez eno uro se je začelo tekmovanje. Kmalu pa smo bili tudi Novomeščani na vrsti. Naložili smo velik kup drv, jih polili z bencinom, nato pa zažgali.

Začelo se je reševanje. Hitro smo vžgali motorko, priključili cevi in jih vrgli v vodo. Prijel sem ročnik in tekel do konca cevi. Ročnik sem pripel na cev

in voda je začela brizgati. Nalagali so vedno več drv. Malo s tremo sem držal ročnik in ga usmerjal proti ognju. Voda je zalila večina ognja. Čelada mi je silila na obraz. Bil sem ves potan.

Požar je bil pogašen. Pri razglasitvi rezultatov sem skoraj zrasel od veselja. Zasedli smo prvo mesto in dobili Tomosovo gasilsko opremo.

Miro Ban, 5.a

DELO TABORNIKOV NA NAŠI ŠOLI

Na naši šoli je štirideset tabornikov in tabornic, ki smo porazdeljeni v štiri vode.

Letos smo z delom že začeli. Naši Medvedki in čebelice so se prijavili za mnogoboj in tekmovanje za značko Živka Lovšeta. Tako smo naprimer že opravili skupni izlet, za dan mrtvih pa smo nesli svečke na grobove padlih partizanov. Na izletu smo opravili majhno tekmovanje. Zmagal je vod Orli, drugi so bili Kače, tretje pa so bile Iskre.

Na sestankih, ki jih imamo vsak teden, se učimo orientacijo, signalizacijo, kurjenje ognjev ter še mnoge druge zanimive stvari.

Vsak, ki se z veseljem predaja temu delu, rad pravi, da je taborniška organizacija najboljša.

Nekaj starejših članov odreda Gorjanskih tabornikov z naše šole se je udeležilo Vodniškega tečaja. V okviru le-tega bomo imeli 27. t.m. teoretični test, spomladi pa bomo imeli enodnevni orientacijski pohod.

Do takrat pa bomo opravili še nekaj skupnih izletov, tabornih ognjev in zinskih iger, vsak vod zase pa bo šel sam na izlete.

Vsak, ki želi postati član OGT, naj to pove svojemu tovarišu - taborniku, ta pa bo to povedal svojemu vodniku, ki ga bo z veseljem vpisal. Storite to čimprej!

Taborniški pozdrav,

Medi

/Darko Fink, 8.c/

TAKIH POKROVITELJEV PA NI VELIKO!

V torek sva se z Janjo napotili k tov. ravnatelju. Morali sva malo počakati, saj je imel ravno takrat važen obisk. Ko je bil prost, sva vstopili in povedali vzrok najinega prihoda. Takoj je bil pripravljen odgovoriti na najino vprašanje:

"Kako je tovarna IMV pomagala naši šoli in kakšna je bila njihova pomoč?"

Tovariš ravnatelj se je malo zamislil, nato pa odgovoril:

"Kakor že veste, ima tovarna IMV patronat nad našo šolo. Njeni samoupravni organi so sprejeli sklep o sodelovanju med našo šolo in tovarno. Radi bi zainteresirali mladino naše šole, da bi se pozneje, ko končajo šolo, zaposlovali v tem kolektivu, bodisi kot navadni delavci ali pa kot inženirji, ekonomisti ...

Posebej se ogrevajo, da bi v strojno-tehnično smer vključili čimveč učencev, zato so naši šoli dajali denar in ga še dajejo za nabavo tehničnih strojev."

Tovariš ravnatelj se je zamislil, si pomel roke in počasi ter premišljeno nadaljeval:

"Zelo veliko je tovarna IMV pomagala pri ureditvi igrišča za šolo. Prispevala je eno tretjino njegove vred-

nosti s svojim delom in s stroji. Vse to je tovarno stalo okoli 10 milijonov starih dinarjev. Odpeljati je bilo potrebno več 100 m³ odvečne zemlje, pripeljati pa boljše zemljo in leš. Posodili so nam razne stroje za ravnanje prsti, nakladanje ... Želijo pa Vam, da bi se na njem dobro počutili, prijetno zabavali in razvedrili. Že ti podatki zgovorno dokazujejo, kako tovarna IMV, ki je hkrati tudi največja tovarna na Dolenjskem, skrbi za našo šolo. Zato ji moramo biti mi, vodstvo šole, in vi, učenci, zelo hvaležni, saj res malokatera tovarna tako skrbi za šolo, nad katero ima patronat, kot prav IMV."

Pa čeprav je tovariš Vute prenehal govoriti o pomoči tovarne IMV naši šoli, sva vedeli, da bi lahko o tem sodelovanju med njo in našo šolo še veliko povedal. Vstali sva in se poslovili.

Ker tovariš Špilar uči telovadbo in tudi trenira našo atletsko vrsto, sva se po končanem razgovoru s tovarnateljem napotili še k njemu. Takoj je bil pripravljen odgovoriti na isto vprašanje, kot sva ga malo prej zastavili tovarišu ravnatelju. Takole je začel:

"Ja, tovarna IMV, moram reči, je zelo veliko pomagala našemu ŠŠD. Nabavila nam je 20 parov šprinteric, 30 trenerk, 6 štoparic, 200 športnih števil, na katerih je znak tovarne, po vrhu pa še 100 reklamnih znakov IMV, in vse to v vrednosti okoli milijon starih dinarjev, zato bom izrabil to priložnost in se še enkrat zahvalil za vse, kar je tovarna storila, in to prav gotovo še ni vse, dobrega za šolo. Atleti se bodo še bolj potrudili, da dosežejo čimboljše rezultate."

Kako prav je, da sva to izvedeli! Naši otroci morajo vedeti vsaj to. Vem, da bodo vsi, ki bodo to prebrali, začutili isto kot midve: globoko hvaležnost za pomoč in željo, da jih ne bi razočarali.

Torej, tovariši iz Industrije motornih vozil, hvala!

Alenka Lukič in Janja Lah,
članici novinarskega krožka

O ŠPORTNIH REZULTATIH NAŠE ŠOLE

Na naši šoli imamo novo sekcijo, to je plavanje. Učenci, ki jih veseli ta panoga, lahko prihajajo vsak petek in torek, vodi pa jih tovariš Oklešen Vojko.

V vseh športnih disciplinah naši mladi športniki pridno trenirajo in se pripravljajo na tekmovanja, ki bodo precej številna spomladi. Medtem pa so sodelovali naši uspešni atleti že na dveh tekmovanjih in dosegli odlične rezultate.

Na odprtem dolenjskem mladinskem prvenstvu v atletiki, ki je bilo 14.10., so dosegli vidne uspehe.

Najboljši so bili:

Tek na 60 m

Dečki

Bukvič Milan 8,1
Gabrijel 8,3
Miklavčič 8,3

Deklice

Vavžik Diana 9,7
Šmid Darinka 9,0
Janežič Meta 9,3

Tek na 100 m

Deklice

Vavžik Diana 20,6

Z odličnim rezultatom je dosegla III. mesto.

Tek na 4 x 100 m

Zasedli smo I. mesto z rezultatom 53,0.

Met kopja

Dečki

Bukvič Milan 41,98 m
Miklavčič 36,32 m

Met krogle

Deklice

Valentič Jolanda 8,39

Z odličnim rezultatom je dosegla III. mesto.

Višina

Dečki

Rangus Davorin 150 cm -
III.mesto
Šuštar Miloš 150 cm
Bartolj Robi 135 cm

Deklice

Zevnik Brigita 130 cm

Petrov Marta 130 cm

Dosegla je odlično II.mesto.

Daljina

Deklice

Tovšak Maja 384 cm

Drugo tekmovanje je bilo pred kratkim, v soboto, 17.11. To tekmovanje je bilo prav tako iz atletike, in sicer v skoku v višino. Tekmovalci so dosegli neverjetne rezultate.

Dečki

Šuštar Miloš 170 cm

Rangus Davorin 170 cm

Bukvič Milan 150 cm

Potočar 145 cm

Kovač Miran 140 cm

Deklice

Zevnik Brigita 130 cm

Petrov Marta 130 cm

Rihar 120 cm

Atleti so se zelo dobro izkazali. Kaj bodo pokazali ostali tekmovalci, bomo pa še slišali. Da pa bomo še popravili svoje rezultate, nam je na voljo nov objekt. To je atletsko igrišče. Na njem bomo lahko vadili mete krogel, teke na krajše proge, skoke v višino in daljino in še kaj. Upamo, da bo čimveč mladih ljudi sodelovalo v športnih sekcijah ter si tako krepilo telo in ohranilo zdravje.

Liljana Rifelj, 8.c

PREDSTAVILA VAM BOM NAŠO SOCIALNO DELAVKO

Srečanje s socialno delavko Lidijo Novak je bilo prav prisrčno, saj sva se na hodniku že velikokrat srečali, kljub temu pa je še ne poznajo vsi. Zmenili sva se, da se pogovoriva kar na hodniku, kajti knjižnica je bila zasedena, sosednji razred pa je imel pouk.

Imela sem občutek, da se je nekoliko bala, zato sem

kar začela:

"Zakaj in kako ste se odločili postati socialna delavka?"

"Ne vem zakaj. Bilo je čisto slučajno. Hotela sem namreč postati fizioterapevtka, a so bila vsa mesta zasedena, zato se s prijateljico zmenili, da pojdeva v to šolo. Morda sem se malo tudi bala, a je ta strah pozneje minil."

Njen glas je bil nežen in tih, tišino pa so tu in tam zmotili otroški glasovi.

"Študij vam je bil prav gotovo tuj?"

"Ne, prav nasprotno. Prav hitro sem se vživela v to in se sprijaznila s tem, da bom socialna delavka. Pa tudi veselil me je ta poklic, čeprav v mladosti sploh nisem vedela zanj in še sanjalo se mi ni, da sploh obstaja."

"Kako pa vas otroci sprejemajo; kot tujko ali kot prijatelja?" sem jo vprašala in zdelo se mi je, da je to tudi pričakovala. Rahlo se je naslonila na omarico in rekla:

"Pravzaprav je moja naloga, da sem otroku prijatelj. Pomenim naj jim kot oče ali mati morda, komur se izpove in kjer najde rešitev. Želela bi, da me razumejo, sprejmejo kot svojo, saj je že v tem pol uspeha. Šele ko se jim približam, spoznam njihove tegobe."

"Ste že rešili kakšen primer na naši šoli?"

"Čeprav sem tu že tri mesece, sem jih že nekaj rešila. Imen ne bom izdajala."

Zanimalo me je, če je reševala te primere sama.

"Ne vedno", mi je odvrnila in se zasmejala. "Tudi drugi so mi pomagali: ravnatelj in učitelji. Najprej se spoznam z vsem, potem pa ukrepan, veš?"

Pokimala sem in tišino zmotila z vprašanjem, ki sem ga imela za začetek:

"Kako se počutite v naši šoli, tu med otroki?"

Za trenutek je molčala. Kmalu se ji je na ustnice

priplazil nasmeh, skozi katerega je kratko odgovorila:

"Dobro. Prav vživela sem se že."

"Ker sem osmošolka, me zanima, če nam priporočate ta poklic?" sem jo vprašala.

"To pa ne. Vsak se mora za to odločiti sam, a nislim, da je primeren za dekleta."

Hrup, ki naju je dosegel s hodnika, me je opozoril na pouk. Poslovili sva se, z vrat pa je še zaklicala za menoj:

"Drugo leto, ko bom vedela povedati kaj več, pa zopet pridi!"

Prav rada bi, a me več ne bo, a upam, da jo bodo ta krat obiskali drugi. Saj je naš prijatelj.

Jolanda Valentič, 8.c

POPRAVI, ČE ZNAŠ!

Naš razret sestavljajo fantki pa punčke in tršica. Glava šole in našga razreda je begov Franci. Zelo se trudi da bi postal popularen, vendar zgleda da mu to brez pomoči drugih ne uspeva. Popularnejše osebnosti našga razreda so še: Antončič Zdenko, lubezenski poet in znani kole-sar, ki se veseli konca dirke v Bolnici.

Dado in Ilac dpl. zafrkanta, skrbita za popularnost razreda v tisku,

dekleta Maja, Lučka in božena skrbijo za učni uspeh učenčev,

Kraševac Toni, tekač na kratke proge /za trening skrbi mama z kuhalnco/,

Bartol Robet skakalec v višino ki visoko skoči in nisko pade.

Čeprav smo vesel razred, nam po nekterih urah ni prav nič do smeha. Ura Zgodovine. Tovarševa roka seže po redovalnici. Po učilnici se ražleze težak vzdih. Uprašani učenci se poztrojijo pret talbo. Počas se bli-ža konc ure. Še deset sekunt. Končnu smo dočakal konc. Poprašani popadajo na stole in s muko pospravjo stvari v aktovko. Potem se poberejo is razreda kot pretopeni cucki. V učilnico pa stopjo že drugi sotrpini.

Za ta dan je blu matra dost.

Po težkem delovnem dnevu dobimo doma zaslušeno pla-čilo v obliki batin /če se seveda domov primaješ z ko-lom/.

Gradecki Iztok in Damjan Gazvoda, 7.c

UGANKA ZA KRIMINALISTE

Miro, Damjan, Toni in Matjaž so prišli zadnji v šolo k dodatnemu pouku. Miro je imel zelo grdo pisavo, saj je pisal z levo roko, drugače pa so bili tu vsi učenci, ki so jim bile najbolj pri srcu ocene dve. V šolo so prišli nekako ob 10. min. pred peto. Videli so jih sošolci. Ko je tovarišica prišla pogledat, če je še kdo, je na steni opazila z rdečo kredo napisane nespodobne besede. Ker ni bilo nobenega več, je odšla v razred in dejala, naj vsi tisti dvignejo desno roko, ki so prišli zadnji v šolo. Tisti, ki je te besede napisal, je moral imeti na desni roki madeže od krede. Umivalnice so bile zaklenjene, tako da si rok ni mogel umiti.

A ugotoviti ni mogla ničesar.

Zakaj?

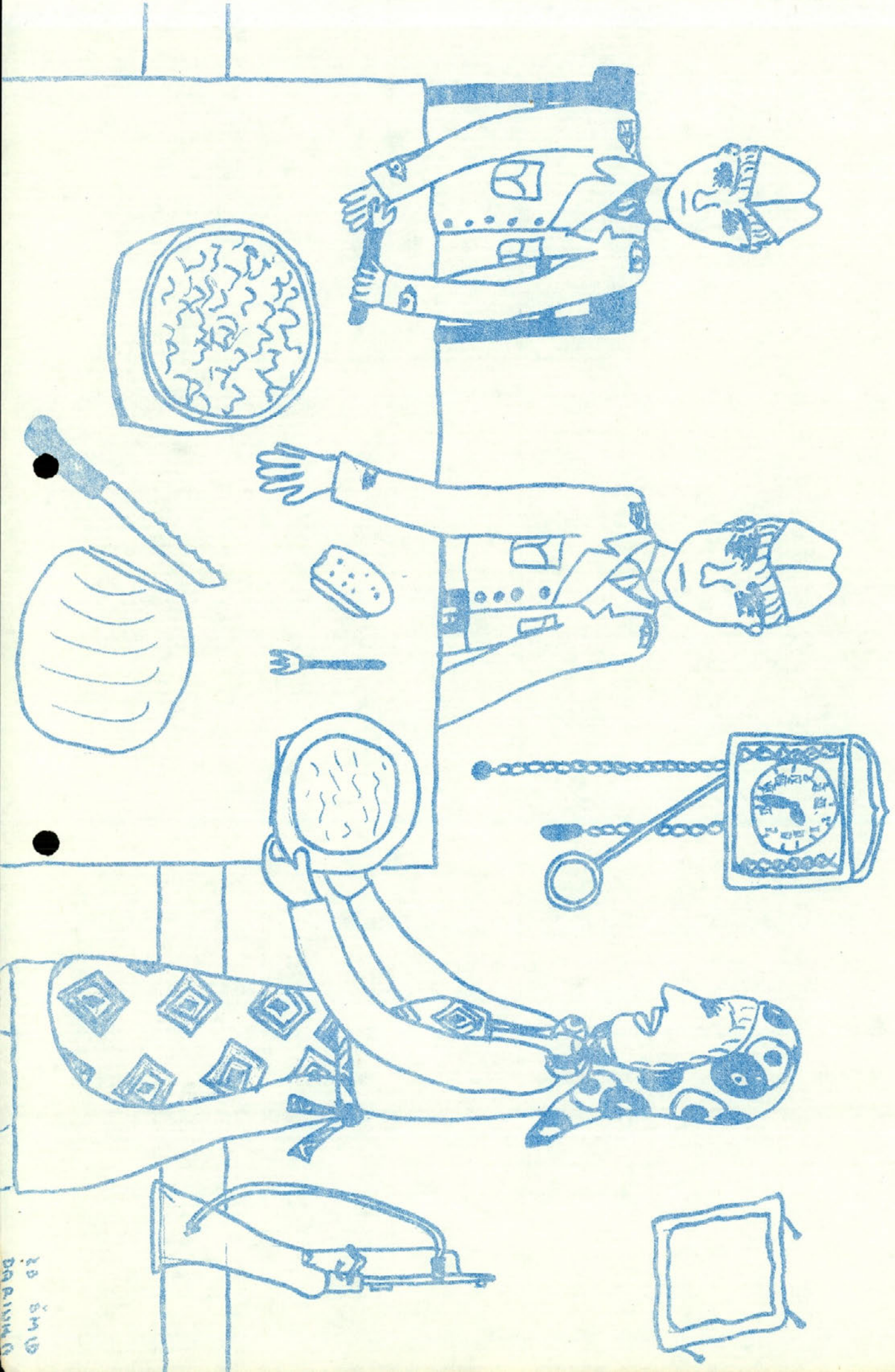
Iztok Gradecki, 7.c

KAJ VEŠ O OLIMPIADI?

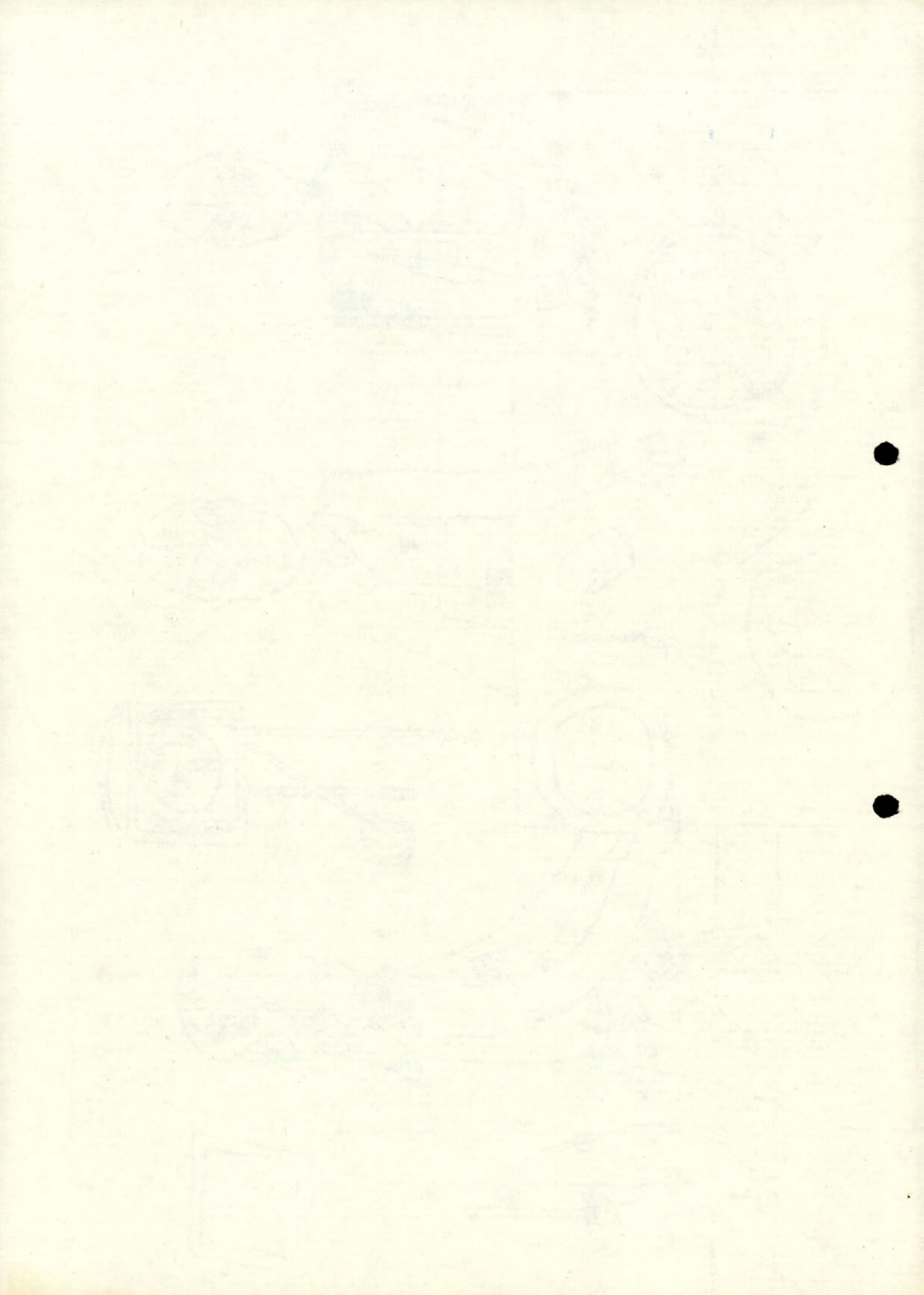
1. Pobudnik modernih olimpijskih iger Pjer De Kuberten je rekel:
 - a/ važno je zmagati
 - b/ važno je sodelovati
2. Dane Korica je naš jugoslovanski olimpijski reprezentant v:
 - a/ atletiki
 - b/ gimnastiki

3. Vateropolist Mirko Sandič je član:
 - a/ Mladosti
 - b/ Partizana
 - c/ Juga
 - d/ C. zvezde
4. Nogometaš Dragan Đajič je na olimpiadi v Tokiu 1964. leta igral v:
 - a/ obrambi
 - b/ napadu
5. Stevan Horvat je bil naš olimpijec v:
 - a/ nogometu
 - b/ rokoborbi
 - c/ rokometu
6. Mate Parlov je na olimpiadi dobil:
 - a/ zlato medaljo
 - b/ bronasto medaljo
 - c/ srebrno medaljo
7. Katera nogometna ekipa je v Mehiki osvojila prvo mesto:
 - a/ Nemčija
 - b/ Italija
 - c/ Brazilija
 - d/ Francija
8. Proga za maraton je dolga:
 - a/ 42,195 m
 - b/ 38,800 m
 - c/ 42,900 m

Dražen Vavžik, 7.c

to 5m 10
DARRIN 0

OBISKAL SEM STRIČEV GROB

Na dan mrtvih smo obiskali mesto v Krakovskem gozdu, kjer je padel moj stric Stane skupaj s še petini tovariši. Padli so 27. marca 1945 v boju z Nemci, ko so se prebijali na Štajersko.

Bili so poslani iz glavnega štaba NOV z radijsko postajo, da vzpostavijo zvezo s štajerskimi partizani. Pri Kostanjevici so preplavali Krko in se ustavili v Krakovskem gozdu, da se posušijo in odpočijejo. Tu pa jih je nekdo izdal. Z vseh strani so jih obkolili Nemci. Stražar jih ni pravočasno opazil. Tako so jih nepripravljeni iznenadili. Vsi so se junaško borili, vendar je bila premoč Nemcev prevelika. Padli so vsi razen enega, ki se mu je posrečilo pobegniti. Ta je potem povedal, kako je bilo.

Moj stric je imel strojnico. Stojce je kosil po Nemcih. Še potem, ko je dobil rafal skozi trebuh, je streljal na Nemce. Šele ko je padel smrtno zadet, je prenehal. To so bili sami mladi fantje, moj stric je imel komaj 21 let, v partizanih je bil že četrto leto, tik pred svobodo pa je padel.

Po osvoboditvi so jih svojci odkopali in prepeljali v domači kraj. Na nestu, kjer so padli, pa so postavili spomenik. Pionirji Leskovca grob lepo oskrbujejo vse leto, za dan mrtvih pa inajo tam sponinsko svečanost.

Grob je bil lepo okrašen tudi letos. Tudi mi smo tja položili cvetje in prižgali sveče.

Milan Velenirov

BIL JE DAN, DRUGAČEN OD DRUGIH

Toplo poletno sonce je sijalo skozi naše okno in nihče si ne bi mislil, da mi bo prav dan, ta dan, ko je tako lepo na morju, ostal v srcu za vedno. O, ne! Nikar ne mislite, da se ga bom spominjala zaradi njegove lepote. Spominjala se ga bom kot dneva žalosti, dneva, ko je neznosna bolečina bila v mojem srcu in ko sem bila zelo zelo obupana in žalostna.

Ta dan sem izgubila nekaj, kar nikoli več ne bom mogla dobiti nazaj. Izgubila sem staro mamo, ki sem jo ljubila kot mater, ki sem ji zaupala in jo spoštovala. Umrla je osamljena, čeprav je bilo veliko ljudi okoli nje. Umrla je s hrepenenjem v svojem starem, izmučenem srcu. Hrepenenjem po sinu in vnučki. Pa nikar ne mislite, da je imela samo mene in mojega očeta na tem svetu. Ne, imela je troje sinov in veliko vnukov, toda v srcu je nosila le sliko dveh.

Z očetom sva prepozno prispela na Mljet, da bi jo lahko še videla živo, jo prosila odpuščanja, če sva jo kdaj užalila, in jo poljubila v slovo. Prišla sva tja prav ob času, ko smo jo morali pokopati. Pred menoj je še vedno slika babice na postelji. Čisto najhna je bila, kot kakšen otrok in z njenega obraza je sijala dobrot, čistost in poštenost. O, babica, nikoli ne bom pozabila nate! Na tvojo toplo in iskreno ljubezen, ki si mi jo nudila. Ti boš živela v meni in mi bila zaupnica v težavah.

Po pogrebu sem še dolgo zamišljeno sedela, strmela nekam predse, nekam, kjer je bila le praznina, tema, katera ne predre sončni žarek. Še dobro se spominjam očeta, kako potrto, vendar ponosno hodi in govori o vsem, kar je vsakdanjega, toda ne začne teme, ki bi mu povzročala še večjo bolečino. Ne začne teme o njej, o njej, ki jo

je ljubil in spoštoval, ki mu je pomenila veliko, ki mu je vedno svetovala, ga vzgojila v trdnega moža, ki mu življenska pot ni bila brez ovir, temveč je bila vsa polna težav, razočaranj in uspehov, ki jih je delil z njo.

Zunaj dežuje. Tudi moje srce se krči in stresa v joku, nemem joku, ki ga pozna vsak človek, ko izgubi nekaj važnega, nekaj, za kar ve, da je za vedno izgubljeno.

Silva Kralj, 8.c

K A Z A L O

1. Uvodne besede, Janja Lah, predsednica literarnega krožka	1
2. Dragi mladi besedni ustvarjalci /Anton Ingolič/	2
3. Vaši šoli /Severin Šali/	3
4. Svoboda /Zdenko Antončič, 7.c/	4
5. Po naši lepi domovini /Mira Vovk, 8.c/	4
6. Bolnica Franja - spomenik naše revolucije /Andreja Lovko, 8.c/	8
7. Naši rojaki na Koroškem /Srečko Car, 5.b/	9
8. Prvo srečanje pionirjev na Kozari /Darko Fink, 8.c/ ..	10
9. Kurir domovini /Silva Kralj, 8.c/	16
10. Pokol v Kragujevcu /Darja Potrč, 6.c/	17
11. Svet tišine /Brigita Zevnik, 8.b/	19
12. Počitniška /Vesna Pečaver, 6.b/	21
13. Na kmetih /Janja Lah, 8.c/	22
14. V rodnem kraju mojega očeta /Liljana Žerajić, 5.a/ ..	23
15. Počitniško doživetje /Nataša Rozman, 8.c/	24
16. Na Veliko planino /Vika Knafeljc, 8.c/	26
17. Zahrepenela sem po domu /Emica Ferlindež, 7.c/	29
18. Počitnic je konec /Vesna Pečaver, 6.b/	31
19. Moj mali svet /Milena Pristavec, 8.b/	32
20. Deževalo bo /Irena Grahek, 2.b/	33
21. Kmalu bo zima /Majda Bojanc, 5.b/	34
22. Jesen /Renata Štih, 3.a/	35
23. Oh, ta šola /Lučka Brulc, 7.c/	36
24. Šolske potrebščine se pogovarjajo /Robert Peric, 5.d/ ..	37
25. Pijane gosi /Zinka Mišić, naša lanska učenka/	37
26. Pomagala sem gasiti /Liljana Žerajić, 5.a/	39
27. Požari /Tanja Starič, 5.a/	40
28. Modra žoga /Božidar Jandrič, 7.c/	42
29. Učenec piše	
30. Knjiga mi je pripovedovala /Alenka Lukič, 8.c/	43
31. Prevzelo me je /Liljana Rifelj, 8.c/.....	44

32.	Dragi pionirji /Majda Jereb, mentor PO/	46
33.	O veseli šoli /Mentor Vesele šole/	48
34.	Za nagrado - izlet v zgodovinske kraje Primorske /Pionirji - tekmovalci/	49
35.	Bil sem na gasilskem tekmovanju /Miro Ban, 5.a/	50
36.	Delo tabornikov na naši šoli /Darko Fink, 8.c/	51
37.	Takih pokroviteljev pa ne veliko /Alenka Lukić, Janja Lah/	52
38.	O športnih rezultatih naše šole /Liljana Rifelj, 8.c/	54
39.	Predstavila vam bom našo socialno delavko /Jolanda Valentič, 8.c/	55
40.	Popravi, če znaš /Gradecki Iztok in Damjan Gazvoda, 7.c/	58
41.	Uganka za kriminaliste /Iztok Gradecki, 7.c/	59
42.	Kaj veš o olimpiadi /Dražen Vavžik, 7.c/	59
43.	Obiskal sem stričev grob /Milan Velimirov/	61
44.	Bil je dan, drugačen od drugih /Silva Kralj, 8.c/	62

Zbrali in uredili člani literarnega krožka na osnovni šoli
Grm Novo mesto

pod vodstvom predmetne učiteljice Ivanke Mestnik.

Uredniški odbor: Janja Lah
Jolanda Valentič
Metka Blatnik
Iztok Gradecki
Franci Beg

Likovna oprema - člani likovnega krožka
pod vodstvom predmetnega učitelja Nika Goloba.

Linoreza izdelala Novak Mojca, za naslovno stran Alojz
Tomc, 6.b.

Tehnični urednik : Lojze Novak

Naslovno stran odtisnili v Knjigotisku Novo mesto, tiskano
in razmnoženo na šoli v 500 izvodih.

Cena 3 din

